

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I Meddelelser	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
94/C 120/01	Domstolens dom af 23. februar 1994 i sag C-236/92, Comitato di coordinamento per la difesa della Cava m.fl. mod Regione Lombardia m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra præsidenten for Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia) (<i>»Deponering af kommunalt fast affald — direktiv 75/442/EØF«</i>)	1
94/C 120/02	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 24. februar 1994 i sag C-368/92, Administration des douanes mod Solange Chiffre (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Toulouse) (<i>»Den generelle toldpræferenceordning — oprindelsescertifikat«</i>)	1
94/C 120/03	Domstolens dom af 9. marts 1994 i sag C-291/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik (<i>»Traktatbrud — manglende gennemførelse af en dom fra Domstolen om traktatbrud«</i>)	2
94/C 120/04	Domstolens dom af 15. marts 1994 i sag C-387/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana), Banco de Crédito Industrial SA, nu Banco Exterior de España SA, mod Ayuntamiento de Valencia (<i>»Konkurrence — offentlige virksomheder — afgiftsfritagelse — misbrug af dominerende stilling — statsstøtte«</i>)	2
94/C 120/05	Domstolens dom af 15. marts 1994 i sag C-45/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (<i>»Traktatbrud — EØF-traktatens artikel 7 og 59 — forskelsbehandling — adgang til museer«</i>)	3
94/C 120/06	Domstolens dom af 22. marts 1994 i sag C-375/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (<i>»Traktatbrud — fri udveksling af tjenesteydelser — turistførere — krav om faglige kvalifikationer i henhold til den nationale lovgivning«</i>)	3

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 120/07	Domstolens dom af 23. marts 1994 i sag C-268/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (<i>»Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv«</i>)	4
94/C 120/08	Domstolens dom af 24. marts 1994 i sag C-2/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice, Queen's Bench Division), The Queen mod Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock (<i>»Tillægsafgift på mælk — forpagtningsaftalens udløb — overførsel af referencemængden til bortforpagteren — ingen pligt til at betale erstatning til den afgående forpagter«</i>)	4
94/C 120/09	Domstolens dom af 24. marts 1994 i sag C-275/92, Her Majesty's Customs and Excise mod Gerhart Schindler og Jörg Schindler (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division) (<i>»Lotterier«</i>)	5
94/C 120/10	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. marts 1994 i sag C-71/93 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeidshof, Gent), Guido Van Poucke mod Rijksinstituut voor de Sociale Verzekering der Zelfstandigen og Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen (<i>»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — lovvalg«</i>)	5
94/C 120/11	Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 24. marts 1994 i sag C-148/93 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof), 3M Medica GmbH mod Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main) (<i>»Fælles toldtarif — sandaler og sko bestemt til at blive båret uden på en gipsforbinding — tarifering«</i>)	6
94/C 120/12	Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. marts 1994 i sag C-6/94 R, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union (<i>»Foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelsen — betingelser — endelig antidumping-told«</i>)	6
94/C 120/13	Sag C-67/94: Sag anlagt den 16. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland	7
94/C 120/14	Sag C-68/94: Sag anlagt den 18. februar 1994 af Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	7
94/C 120/15	Sag C- 71/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Beiersdorf AG	8
94/C 120/16	Sag C-72/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Boehringer Ingelheim KG	9
94/C 120/17	Sag C- 73/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Farmitalia Carlo Erba GmbH	9
94/C 120/18	Sag C-75/94: Sag anlagt den 25. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 120/19	Sag C-76/94: Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	10
94/C 120/20	Sag C-77/94: Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	10
94/C 120/21	Sag C-78/94: Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik	11
94/C 120/22	Sag C-81/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. februar 1994 af Sozialgericht Frankfurt am Main i sagen Manuel Pinheiro mod Bundesanstalt für Arbeit	11
94/C 120/23	Sag C-82/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. februar 1994 af Oberlandesgericht Düsseldorf i sagen Andreas Mohringer mod Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV	12
94/C 120/24	Sag C-83/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. februar 1994 af Landgericht Darmstadt i straffesagen mod 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer	12
94/C 120/25	Sag C-84/94: Sag anlagt den 8. marts 1994 af Det Forenede Kongerige mod Rådet for Den Europæiske Union	13
94/C 120/26	Sag C-85/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. februar 1994 af Hof van Beroep, Bruxelles, i sagen VZW PIAGEME m.fl. mod BVBA Peeters	14
94/C 120/27	Sag C-86/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. december 1993 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen H. J. A. M. van Iersel, Uden, kurator i Pluimvee- en wildverwerkende industrie »De Venhorst« BV's konkursbo, Venhorst, mod Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij	14
94/C 120/28	Sag C-88/94: Sag anlagt den 14. marts 1994 af Rima Industrial SA (»RIMA«) mod Rådet for Den Europæiske Union	14
94/C 120/29	Sag C-90/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 8. marts 1994 af Østre Landsret, i sagen Haahr Petroleum Ltd mod Aabenraa Havn m.fl., biintervenient: Trafikministeriet	15
94/C 120/30	Sag C-93/94: Sag anlagt den 17. marts 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene	15
94/C 120/31	Sag C-103/94: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre i sagen Zoulika Krid mod Caisse Nationale d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Salariés	16
94/C 120/32	Slettelse af sag C-249/91	16

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 120/33	Slettelse af sag C-30/92	16
94/C 120/34	Slettelse af sag C-155/92	16
94/C 120/35	Slettelse af sag C-290/93	16
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS		
94/C 120/36	Vejledning for advokater og befuldmægtigede vedrørende den skriftlige forhandling for Retten i Første Instans, udfærdiget af justitssekretæren i medfør af artikel 18, stk. 2, i instruksen for justitssekretæren af 3. marts 1994	16
94/C 120/37	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 3. marts 1994 i sag T-82/92, Manuel Cortes Jimenez m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Tjenestemænd — annullationssøgsmål — afgørelse om fastholdelse af en tidligere afgørelse — betingelser for adgang til en udvælgelsesprøve — uddannelse på universitetsniveau afsluttet med et eksamensbevis — uddannelse af kortere varighed gennemført i Spanien</i>)	18
94/C 120/38	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 15. marts 1994 i sag T-100/92, Giuseppe La Pietra mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Tjenestemænd — overførsel af pensionsrettigheder — almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten — offentliggørelse — frist for indgivelse af begæringen — kendskab hertil — forældelsesfrist — princippet om god forvaltningsskik — omsorgspligt</i>)	18
94/C 120/39	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 17. marts 1994 i sag T-43/91, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — udvælgelseskomitéens sammensætning og sagkundskab — ligebehandling</i>)	18
94/C 120/40	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 17. marts 1994 i sag T-44/91, Carine Smets mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — udvælgelseskomitéens sammensætning og sagkundskab — ligebehandling</i>)	19
94/C 120/41	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 17. marts 1994 i sag T-51/91, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — afskedigelse</i>)	19
94/C 120/42	Dom afsagt af Retten i Første Instans (Fjerde Afdeling) den 17. marts 1994 i sag T-52/91, Carine Smets mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (<i>Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — afskedigelse</i>)	19
94/C 120/43	Dom afsagt af Retten i Første Instans den 23. marts 1994 i sag T-8/93, Michelle Huet mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (<i>Tjenestemand — ægtefællens dødsfald — børnepension i henhold til vedtægtens artikel 80, stk. 4, og artikel 37, stk. 5, i ordningen for øvrige ansatte — dødsfald indtruffet efter indtræden i Fællesskabernes tjeneste</i>)	20
94/C 120/44	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-589/93 R, Susan Ryan-Sheridan mod Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene	20

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
94/C 120/45	Kendelse afsagt af præsidenten for Retten i Første Instans i sag T-56/94 R, Raffaele de Santis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
94/C 120/46	Sag T-84/94: Sag anlagt den 23. februar 1994 af Bundesverband der Bilanzbuchhalter eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
94/C 120/47	Sag T-85/94: Sag anlagt den 23. februar 1994 af Eugénio Branco Lda mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	21
94/C 120/48	Sag T-93/94: Sag anlagt den 1. marts 1994 af Michael Becker mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber	22
94/C 120/49	Sag T-97/94: Sag anlagt den 9. marts 1994 af Dimitrios Coussios mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	22
94/C 120/50	Sag T-99/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) mod Rådet for Den Europæiske Union	23
94/C 120/51	Sag T-101/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af A. J. Dubbelhuis m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	23
94/C 120/52	Sag T-102/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af M. J. Scheele m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
94/C 120/53	Sag T-103/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af G. J. M. Frieling m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
94/C 120/54	Sag T-104/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af H. Rozema og B. L. van der Wijk mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
94/C 120/55	Sag T-105/94: Sag anlagt den 10. marts 1994 af W. Talsma mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
94/C 120/56	Sag T-106/94: Sag anlagt den 11. marts 1994 af R. og F. Visser m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	25
94/C 120/57	Sag T-107/94: Sag anlagt den 15. marts 1994 af Christina Kik mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
94/C 120/58	Sag T-108/94: Sag anlagt den 16. marts 1994 af Elena Candiotte mod Rådet for Den Europæiske Union	26
94/C 120/59	Sag T-110/94: Sag anlagt den 18. marts 1994 af Beatriz Sánchez Mateo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	27
94/C 120/60	Sag T-111/94: Sag anlagt den 18. marts 1994 af Giovanni Ouzounoff Popoff mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	28

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 23. februar 1994

i sag C-236/92, Comitato di coordinamento per la difesa della Cava m.fl. mod Regione Lombardia m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra præsidenten for Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia) ⁽¹⁾

(»Deponering af kommunalt fast affald — direktiv 75/442/EØF«)

(94/C 120/01)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-236/92, angående en anmodning, som præsidenten for Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Comitato di coordinamento per la difesa della Cava m.fl. mod Regione Lombardia m.fl. at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af fællesskabsretten på miljøområdet, navnlig Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald ⁽²⁾, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini og D. A. O. Edward samt dommerne C. N. Kakouris (refererende dommer), R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 23. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 4 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald skaber ikke rettigheder for borgerne, som de nationale domstole skal beskytte.

⁽¹⁾ EFT nr. C 177 af 14. 7. 1992.

⁽²⁾ EFT nr. L 194 af 25. 7. 1975, s. 47.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 24. februar 1994

i sag C-368/92, Administration des douanes mod Solange Chiffre (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour d'appel de Toulouse) ⁽¹⁾

(»Den generelle toldpræferenceordning — oprindelsescertifikat«)

(94/C 120/02)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-368/92, angående en anmodning, som Cour d'appel de Toulouse i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Administration des douanes mod Solange Chiffre at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3749/83 af 23. december 1983 ⁽²⁾, og Kommissionens forordning (EØF) nr. 693/88 af 4. marts 1988, om definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus til brug ved anvendelsen af de toldpræferencer ⁽³⁾, der af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab indrømmes visse varer fra udviklingslande, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne R. Joliet, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse og M. Zuleeg (refererende dommer); generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 24. februar 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Retten til toldfritagelse i medfør af præferenceordningen, der af Fællesskabet indrømmes visse varer fra udviklingslande, fortabes, når der i det oprindelsescertifikat, formular A, der er udstedt ved udførslen af varerne i henhold til

Kommissionens forordning (EØF) nr. 3749/83 af 23. december 1983 og Kommissionens forordning (EØF) nr. 693/88 af 4. marts 1988 om definitionen af begrebet varer med oprindelsesstatus til brug ved anvendelsen af de toldpræferencer, der af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab indrømmes visse varer fra udviklingslande, som bestemmelsesland er angivet et andet land end en EF-medlemsstat. Retten til toldfritagelse kan dog ikke nægtes, såfremt den kompetente statslige myndighed i eksportlandet efterfølgende har udstedt et nyt certifikat, der opfylder de i fællesskabsretten opstillede betingelser.

(1) EFT nr. C 278 af 27. 10. 1992.

(2) EFT nr. L 372 af 31. 12. 1983, s. 1.

(3) EFT nr. L 77 af 22. 3. 1988, s. 1.

DOMSTOLENS DOM

af 9. marts 1994

i sag C-291/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik ⁽¹⁾

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af en dom fra Domstolen om traktatbrud«)

(94/C 120/03)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-291/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Vittorio Di Bucci) mod Den Italienske Republik (befuldmægtiget: professor Luigi Ferrari Bravo, chef for Udenrigsministeriets servizio del contenzioso diplomatico, bistået af avvocato dello Stato Pier Giorgio Ferri, angående en påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 171, idet den ikke har truffet samtlige de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Domstolens dom af 12. juli 1988 (sag 322/86, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 3995), har Domstolen, sammensat af afdelingsformand G. F. Mancini, som fungerende præsident, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer) og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og J. L. Murray, generaladvokat: C. O. Lenz, justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 9. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Den Italienske Republik har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 171,

idet den ikke har truffet samtlige de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Domstolens dom af 12. juli 1988 (sag 322/86, Kommissionen mod Italien).

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(1) EFT nr. C 177 af 29. 6. 1993.

DOMSTOLENS DOM

af 15. marts 1994

i sag C-387/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana), Banco de Crédito Industrial SA, nu Banco Exterior de España SA, mod Ayuntamiento de Valencia ⁽¹⁾

(»Konkurrence — offentlige virksomheder — afgiftsfritagelse — misbrug af dominerende stilling — statsstøtte«)

(94/C 120/04)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-387/92, angående en anmodning, som Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Spanien) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Banco de Crédito Industrial SA, nu Banco Exterior de España SA, mod Ayuntamiento de Valencia, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 86, 90 og 92 og af en række bestemmelser i akten af 12. juni 1985 vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og den Portugisiske Republik tiltrædelse og tilpasningerne af traktaterne ⁽²⁾, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida og M. Díez de Velasco samt dommerne C. N. Kakouris, R. Joliet, F. A. Schockweiler (refererende dommer), G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 15. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

En foranstaltning, hvorved en medlemsstat indrømmer offentlige virksomheder en afgiftsfritagelse, udgør en statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 92, stk. 1. En sådan støtte kan gennemføres, såfremt den er en eksiste-

rende støtte, for så vidt som Kommissionen ikke har fastslået, at den er uforenelig med fællesmarkedet.

(¹) EFT nr. C 316 af 3. 12. 1992.

(²) EFT nr. L 320 af 15. 11. 1985, s. 23.

DOMSTOLENS DOM

af 15. marts 1994

i sag C-45/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(»Traktatbrud — EØF-traktatens artikel 7 og 59 — forskelsbehandling — adgang til museer«)

(94/C 120/05)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-45/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Blanca Rodríguez Galindo) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtigede: Alberto José Navarro González og Abogado del Estado Gloria Calvo Díaz), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-traktatens artikel 7 og 59 ved at anvende en ordning, hvorefter kun spanske statsborgere, udlændinge bosat i Spanien og unge under 21 år fra de øvrige af EØF's medlemsstater har gratis adgang til de nationale museer, hvorimod statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som er over 21 år, skal betale entré, har Domstolen, sammensat af afdelingsformand G. F. Mancini, som fungerende præsident, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer) og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg og J. L. Murray; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 15. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser efter EØF-traktatens artikel 7 og 59 ved at anvende en ordning, hvorefter spanske statsborgere, udlændinge bosat i Spanien og unge under 21 år fra de øvrige medlemsstater har gratis adgang til de nationale museer, hvorimod statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som er over 21 år, skal betale entré.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT nr. C 75 af 17. 3. 1993.

DOMSTOLENS DOM

af 22. marts 1994

i sag C-375/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(»Traktatbrud — fri udveksling af tjenesteydelser — turistførere — krav om faglige kvalifikationer i henhold til den nationale lovgivning«)

(94/C 120/06)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-375/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: først Rafael Pellicer, derefter Maria Blanca Rodríguez Galindo) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: Alberto José Navarro González og Abogado del Estado Miguel Bravo-Ferrer Delgado), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktatens artikel 5, 48, 52 og 59, idet det for at give adgang til at udøve erhvervet som turistfører forlanger eksaminer, som kun spanske statsborgere kan indstille sig til; det ikke har indført en ordning, hvorefter den uddannelse, en EF-statsborger med et eksamensbevis som turistfører udstedt i en anden medlemsstat har gennemgået, bedømmes og sammenlignes med den uddannelse, der kræves i Spanien, således at der enten opnås anerkendelse af det af den pågældende medlemsstat udstedte eksamensbevis, eller det pålægges indehaveren af eksamensbeviset at aflægge en prøve, der kun omfatter de emner, han ikke før har uddannet sig i; det kræver, at turistførere, som rejser med en gruppe turister fra en anden medlemsstat, for at kunne præstere tjenesteydelser som turistfører skal være i besiddelse af en autorisation, der godtgør, at de efter aflæggelse af en eksamen har erhvervet bestemte kvalifikationer, når ydelserne præsteres i Spanien på steder inden for et nærmere angivet geografisk område, og der er tale om rundvisninger på andre steder end de museer eller historiske bygningsværker, der kun kan bese under ledsagelse af en særlig faguddannet fører; og idet det ikke har meddelt Kommissionen de af den krævede oplysninger om de bestemmelser, der i de selvstyrende regioner gælder for virksomhed som turistfører, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida og M. Díez de Velasco samt dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer) og J. L. Murray; generaladvokat: C. O. Lenz; justitssekretær: H. von Holstein, den 22. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til traktatens artikel 48, 52, 59 og 5, idet

- det efter spansk lovgivning kun er personer med spansk statsborgerskab, der har adgang til at udøve erhvervet som turistfører
- det ikke har indført en ordning, hvorefter den uddannelse, en EF-statsborger med et eksamensbevis som turistfører udstedt i en anden medlemsstat har gennemgået, bedømmes og sammenlignes med den uddannelse, der kræves i Spanien
- det kræver, at turistførere, som rejser sammen med en gruppe turister fra en anden medlemsstat, for at kunne udføre tjenesteydelser skal være i besiddelse af en autorisation til at udøve denne virksomhed, som forudsætter, at de har gennemgået en bestemt uddannelse, der afsluttes med et bevis, når tjenesteydelsen består i rundvisning af disse turister på andre steder end de museer eller historiske bygningsværker, der kun kan besøges sammen med en særlig faguddannet turistfører, og
- det ikke har meddelt Kommissionen de oplysninger, den havde anmodet om vedrørende de selvstyrende regioners bestemmelser om udøvelse af virksomhed som turistfører.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT nr. C 324 af 10. 12. 1992.

DOMSTOLENS DOM

af 23. marts 1994

i sag C-268/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (¹)

(»Traktatbrud — manglende gennemførelse af et direktiv«)

(94/C 120/07)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-268/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Blanca Rodríguez Galindo mod Kongeriget Spanien ved Alberto Navarro González og abogado del Estado Miguel Bravo-Ferrer Delgado, angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten ved ikke at have underrettet Kommissionen om de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme Rådets direktiv 88/320/EØF af 7. juni 1988 om inspektion og verifikation af god laboratoriepraksis (²), eller ved ikke at have truffet de nødvendige foranstaltninger for at efter-

komme direktivet, har Domstolen, sammensat af afdelingsformand G. F. Mancini, som fungerende præsident, afdelingsformændene J. C. Moitinho de Almeida og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse, M. Zuleeg (refererende dommer) og J. L. Murray; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: R. Grass, den 23. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EØF-traktaten ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget alle de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 88/320/EØF af 7. juni 1988 om inspektion og verifikation af god laboratoriepraksis.
- 2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EFT nr. C 153 af 4. 6. 1993.

(²) EFT nr. L 145 af 11. 6. 1988, s. 35.

DOMSTOLENS DOM

af 24. marts 1994

i sag C-2/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice, Queen's Bench Division), The Queen mod Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock (¹)

(»Tillægsafgift på mælk — forpagtningsaftalens udløb — overførsel af referencemængden til bortforpagteren — ingen pligt til at betale erstatning til den afgående forpagter«)

(94/C 120/08)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-2/92, angående en anmodning, som High Court of Justice, Queen's Bench Division, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, The Queen mod Ministry of Agriculture, Fisheries and Food, ex parte: Dennis Clifford Bostock, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af fællesskabsbestemmelserne om tillægsafgift på mælk, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (²), Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i Rådets forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (³), og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 (⁴),

samt vedrørende fortolkningen af fællesskabsrettens almindelige principper, har Domstolen, sammensat af præsidenten O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida og D. A. O. Edward samt dommerne R. Joliet, F. Grévisse, M. Zuleeg (refererende dommer), P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 24. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Fællesskabsbestemmelserne om tillægsafgift på mælk, der blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter, Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1371/84 af 16. maj 1984 om gennemførelsesbestemmelserne for den tillægsafgift, der er omhandlet i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68, samt fællesskabsrettens almindelige principper indebærer ikke, at en medlemsstat er forpligtet til at indføre en ordning, hvorefter bortforpagteren skal betale erstatning til den afgående forpagter, og giver ikke forpagteren et direkte anvendeligt krav på en sådan erstatning for den referencemængde, der overføres til bortforpagteren ved forpagtningsaftalens udløb.

(¹) EFT nr. C 33 af 11. 2. 1992.

(²) EFT nr. L 90 af 1. 4. 1984, s. 10.

(³) EFT nr. L 90 af 1. 4. 1984, s. 13.

(⁴) EFT nr. L 132 af 18. 5. 1984, s. 11.

DOMSTOLENS DOM af 24. marts 1994

i sag C-275/92, Her Majesty's Customs and Excise mod Gerhart Schindler og Jörg Schindler (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice of England and Wales, Queen's Bench Division) (¹)

(»Lotterier«)
(94/C 120/09)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-275/92, angående en anmodning, som High Court of Justice of England and Wales (Queen's Bench Division) i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag Her Majesty's Customs and Excise mod Gerhart Schindler og Jörg Schindler at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EØF-traktatens artikel 30, 36, 56 og 59, har Domstolen, sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida

og M. Díez de Velasco samt dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse (referende dommer), M. Zuleeg, P. J. G. Kapteyn og J. L. Murray; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: L. Hewlett, den 24. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Indførelse af reklamer for og lodsedler til et lotteri til en medlemsstat med det formål at få indbyggerne i denne medlemsstat til at deltage i et lotteri, der arrangeres i en anden medlemsstat, har tilknytning til en virksomhed med »tjenesteydelser« som omhandlet i traktatens artikel 60 og er følgelig omfattet af traktatens artikel 59.*
- 2) *En national lovgivning, der — som den britiske lovgivning om lotterier — med nærmere fastsatte undtagelser forbyder lotterier på medlemsstatens territorium, udgør en hindring for den fri udveksling af tjenesteydelser.*
- 3) *Traktatens bestemmelser vedrørende udveksling af tjenesteydelser er ikke til hinder for en lovgivning som den britiske lovgivning om lotterier i betragtning af det socialpolitiske hensyn og det hensyn til at forebygge bedrageri, der begrundes den.*

(¹) EFT nr. C 187 af 24. 7. 1992.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 24. marts 1994

i sag C-71/93 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Arbeidshof, Gent), Guido Van Poucke mod Rijksinstituut voor de Sociale Verzekering der Zelfstandigen og Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen (¹)

(»Social sikring af vandrende arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende — lovvalg«)

(94/C 120/10)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-71/93, angående en anmodning, som Arbeidshof, Gent (Belgien), i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Guido Van Poucke mod 1) Rijksinstituut voor de Sociale Verzekering der Zelfstandigen og 2) Algemene Sociale Kas voor Zelfstandigen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, 2, 13 og 14c i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer,

der flytter, inden for Fællesskabet, i den ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2. juni 1983 kodificerede udgave ⁽²⁾, har Domstolen (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida, og dommerne F. Grévisse (refererende dommer) og M. Zuleeg; generaladvokat: C. Gulmann; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 24. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *En ansat ved militæret, som gør aktiv tjeneste i Belgien, er omfattet af det personelle anvendelsesområde for Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, når han efter national ret er omfattet af den almindelige syge- og invalideforsikringsordning for arbejdstagere (dækning af udgifterne til lægehjælp).*
- 2) *Den beskæftigelse, der udøves som tjenestemand af en person omfattet af forordningens anvendelsesområde, er lønnet beskæftigelse som omhandlet i artikel 14c, der fastsætter særlige regler for personer, som samtidig har lønnet beskæftigelse på én medlemsstats område og selvstændig beskæftigelse på en anden medlemsstats område.*
- 3) *Den lovgivning, der nævnes i forordningens artikel 14c, stk. 1, litra a), skal, for så vidt angår selvstændig beskæftigelse, anvendes på samme betingelser, som hvis denne beskæftigelse blev udøvet i den pågældende medlemsstat.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 114 af 24. 4. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. L 230 af 22. 8. 1983, s. 6.

DOMSTOLENS DOM

(Tredje Afdeling)

af 24. marts 1994

i sag C-148/93 (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesfinanzhof), 3M Medica GmbH mod Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main ⁽¹⁾)

(»Fælles toldtarif — sandaler og sko bestemt til at blive båret uden på en gipsforbinding — tarifering«)

(94/C 120/11)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-148/93, angående en anmodning, som Bundesfinanzhof i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, 3M Medica GmbH mod Oberfinanzdirektion Frankfurt am Main, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af pos. 9021 i den fælles toldtarif, som affattet ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif ⁽²⁾, har Domstolen (Tredje Afdeling), sam-

mensat af afdelingsformanden, J. C. Moitinho de Almeida (refererende dommer), og dommerne F. Grévisse og M. Zuleeg; generaladvokat: M. Darmon; justitssekretær: J.-G. Giraud, den 24. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sandaler og sko med ydersål af plast og overdel af tekstilmateriale eller plast, som er bestemt til at blive båret på en fod forbundet med gips, er ikke »ortopædiske artikler«, der henhører under pos. 9021 i den kombinerede nomenklatur (1992).*
- 2) *De omhandlede produkter kan ikke anses som »artikler til behandling af frakturer« (underposition 9021 19 90) eller som dele eller tilbehør til ortopædiske artikler eller artikler til behandling af frakturer.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 142 af 20. 5. 1993.

⁽²⁾ EFT nr. L 259 af 16. 9. 1991, s. 1.

KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT

den 11. marts 1994

i sag C-6/94 R, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd mod Rådet for Den Europæiske Union ⁽¹⁾)

(»Foreløbige forholdsregler — udsættelse af gennemførelsen — betingelser — endelig antidumpingtold«)

(94/C 120/12)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-6/94 R, Descom Scales Manufacturing Co. Ltd, Seoul (Korea), ved advokat Pierre Didier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Laurent Mosar, 8, rue Notre-Dame, mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Bjarne Hoff-Nielsen og Jorge Monteiro, bistået af Philip Bentley), hvori der er fremsat begæring om, at gennemførelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 2887/93 af 20. oktober 1993 — om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse elektroniske vægte med oprindelse i Singapore og Republikken Korea ⁽²⁾ — udsættes for sagsøgerens vedkommende, har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol den 11. marts 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
- 2) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

⁽¹⁾ EFT nr. C 43 af 12. 2. 1994.

⁽²⁾ EFT nr. L 263 af 22. 10. 1993, s. 1.

Sag anlagt den 16. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Irland

(Sag C-67/94)

(94/C 120/13)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 16. februar 1994 anlagt sag mod Irland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Xavier Lewis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Irland ved ikke at sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme Rådets direktiv 90/167/EØF af 26. marts 1990 om fastsættelse af betingelserne for tilberedning, markedsføring og anvendelse af foderlægemidler i Fællesskabet⁽¹⁾ — bortset fra direktivets artikel 11, stk. 2 — og/eller ved ikke straks at underrette Kommissionen derom har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til direktivet — særlig direktivets artikel 15 — og i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.
2. Irland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

EØF-traktatens artikel 189, hvorefter et direktiv med hensyn til det tilsigtede mål er bindende for enhver medlemsstat, indebærer en forpligtelse for medlemsstaterne til at overholde den i direktivet fastsatte frist for gennemførelsen i national ret. Denne frist udløb den 1. oktober 1991, uden at Irland havde gennemført de nødvendige bestemmelser for at efterkomme det i Kommissionens påstand nævnte direktiv.

⁽¹⁾ EFT nr. L 92 af 7. 4. 1990, s. 42.

Sag anlagt den 18. februar 1994 af Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-68/94)

(94/C 120/14)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 18. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Den Franske Republik ved Jean-Marc Bèlorgey, Edwige Belliard og Catherine de Salins, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 9, boulevard du Prince Henri.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 14. december 1993, der inden for rammerne af Rådets forordning (EØF)

nr. 4064/89 godkender fusion mellem Kali + Salz, Mitteldeutsche Kali AG og Treuhandanstalt, annulleres.

2. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

— Tilsidesættelse af princippet om en snæver og vedvarende forbindelse mellem medlemsstaternes myndigheder (artikel 19 i Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89): Først under Det Rådgivende Udvalgs møde og efter den franske delegations indlæg herom gav Kommissionen formelt de oplysninger, som de franske myndigheder havde anmodet om mere end en måned tidligere. De således meddelte talangivelser indeholdt imidlertid en grov fejl vedrørende den mængde kaliprodukter, som Société commerciale des potasses et de l'azote (SCPA) afsætter i Belgien. Den ufuldstændige og sene meddelelse af oplysninger, hvoraf nogle var fejlagtige, kunne påvirke det standpunkt, de nationale myndigheder indtog under proceduren og navnlig under mødet i Det Rådgivende Udvalg.

— Fejlagtig vurdering af fusionen på fællesmarkedet med undtagelse af Tyskland.

— Fejlagtig afgrænsning af det relevante geografiske marked. Kommissionen har ved sin undersøgelse blot fastslået, at Tyskland udgør et særskilt marked (hvilket sagsøgeren ikke bestrider), men den har ikke påvist, at der foreligger et relevante marked, der består af alle de øvrige medlemsstater.

— Fejlagtig anvendelse af begrebet fælles dominerende stilling. Forordning (EØF) nr. 4064/89 omfatter kun en individuel dominerende stilling, der opstår eller forstærkes. Forordning (EØF) nr. 4064/89 er ikke udstedt til gennemførelse af EF-traktatens artikel 86, men støttes hovedsagelig på EF-traktatens artikel 235. Anvendelsen af begrebet fælles dominerende stilling i forbindelse med forordning (EØF) nr. 4064/89 kan — selv om der ikke er tale om misbrug — fremkalde negative følger for den af parterne i oligopolet, som ikke indgår i fusionen. På fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin kan en virksomhed i en sådan situation risikere, at dens væsentligste interesser direkte tilsidesættes af en kommissionsbeslutning, uden at den har været i stand til at fremsætte sine betragtninger i henhold til kontradiktionsprincippet.

— (Subsidiært) Åbenbar vildfarelse i forbindelse med vurderingen af konkurrencevilkårene på fællesmarkedet med undtagelse af Tyskland: Kommissionen har ikke undersøgt, i hvilket omfang udbuddet er

koncentreret før og efter transaktionen. Kommissionen konstaterer, at Mitteldeutsche Kali (MdK) er i store vanskeligheder, men undlader herefter at fastslå, at fjernelsen af denne konkurrent ikke fører til nogen væsentlig ændring i det pågældende markeds struktur. Ved kunstigt at lade Frankrig indgå i en større enhed, der defineres som Fællesskabet bortset fra Tyskland, har Kommissionen overvurderet betydningen af SCPA, som i virkeligheden kun står stærkt i Frankrig. Sammenligningen mellem Kali + Salz (K + S) og MdK, på den ene side, og SCPA, på den anden side, viser, at K + S indtager en langt stærkere position end SCPA. Kommissionen har ikke undersøgt kundekredsens økonomiske styrke og heller ikke taget hensyn til betydningen af den ringe begrænsning af adgangen til medlemsstaternes markeder med undtagelse af det tyske og det franske marked. Kommissionen har blot ud fra vage og upræcise betragtninger fastslået, at der foreligger en situation, som kan fremkalde en fælles dominerende stilling, ligesom den har draget vidtgående slutninger af adfærd, der ligger mere end tyve år tilbage i tiden, eller af de to parter deltagelse i et østrigsk eksportkartel.

- Tredjemand, der ikke deltager i transaktionen, pålægges urimelige betingelser og byrder: Kommissionen gør godkendelsen af fusionen K + S/MdK betinget af, at de betingelser og forpligtelser, der rammer SCPA mindst lige så hårdt som K + S, overholdes. Forordning (EØF) nr. 4064/89 indeholder imidlertid ingen bestemmelse om, at Kommissionen kan kræve, at en virksomhed, som ikke deltager i transaktionen, skal opfylde sådanne betingelser.

- Fejlagtig vurdering af fusionen på det tyske marked.

- Fejlagtig anvendelse af begrebet »failing company defense«: Det argument, hvorefter den omhandlede fusion af konkurrencemæssige hensyn må foretrækkes frem for en løsning, hvor det offentlige fortsætter som aktionær, er ikke i overensstemmelse med de faktiske forhold. Det offentlige (Treuhandanstalt) ejer 49% af kapitalen i det nye selskab, og det forudsættes, at det offentlige på ubestemt tid yder betydelig støtte til omstrukturering af sektoren.

Det er ikke godtgjort, at der ikke fandtes andre eventuelle købere, som ville have påvirket konkurrencen i mindre grad, Kommissionen har ikke taget hensyn til, hvad fagforeningerne for de i MdK ansatte har udtalt vedrørende den manglende gennemsuelighed i forbindelse med overtagelsestilbudet.

- Ingen betingelser og byrder for godkendelsen af transaktionen på det tyske marked: Den franske regering bestrider ikke, at Fællesskabets krav om økonomisk og social sammenhæng kan berettige godkendelsen af en vis tilnærmelse mellem virksom-

heder, også selv om det fører til en styrkelse af dominerende stillinger. Det væsentlige formål med Fællesskabets kontrol med fusioner må imidlertid i det foreliggende tilfælde indebære et krav om, at der stilles præcise og tilstrækkelige krav om at åbne det tyske marked for konkurrencen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse
afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen
Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Beiersdorf AG
(Sag C- 71/94)
(94/C 120/15)

Ved kendelse afsagt den 27. januar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. februar 1994, har Bundesgerichtshof — Første Civile Afdeling — i sagen Eurim-Pharm-Arzneimittel GmbH mod Beiersdorf AG forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Kan indehaveren af et med virkning for medlemsstat A internationalt registreret varemærke (IR-varemærke) efter EØF-traktatens artikel 36 med henvisning til sin varemærkeret forhindre, at en importør i medlemsstat A køber receptpligtige lægemidler, som varemærkeindehaveren i medlemsstat B har forsynet med IR-varemærket og bragt i omsætning dér under IR-varemærket, og bringer disse i omsætning i medlemsstat A i en af importøren udformet ydre emballage og ompakket i overensstemmelse med lægernes ordinationspraksis — som er den herskende i medlemsstat A og beror på en anbefaling fra centralorganisationer (bl.a. for den farmaceutiske industri) vedrørende behandlingsmæssigt korrekte pakningsstørrelser, men som afviger fra de i medlemsstat B på lovgivningsmæssigt grundlag beroende pakningsstørrelser — når der i denne emballage er indeholdt en originalpakning med originale blisterplader fra medlemsstat B samt yderligere nogle beskårne originale blisterplader, og når der i den nye emballage er en udskåret rude, hvorigennem man kan se IR-varemærket på den originale pakning, hvorved der på den nye emballage ganske vist er en angivelse af, at emballering og salg er foretaget af importøren, men ingen angivelse af fabrikanten? Er det af betydning for besvarelsen af spørgsmålet, at den originale blisterplade på bagsiden indeholder en (i medlemsstat A fremmedsproget) angivelse af dagene i to uger i deres rækkefølge, som bliver ufuldstændig ved beskæringen af blisterpladen?
- b) Må det antages, at der foreligger en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater i den i EØF-traktatens artikel 36 forudsatte betydning, allerede når den omstændighed, at den nationale varemærkeret gøres gældende sammen med det af IR-varemærkeindehaveren anvendte afsætningssystem, objektivt fører til en opdeling af markederne mellem medlemsstaterne, eller kræves det hertil, at det godtgøres, at IR-varemærkeindehaveren anvender sin varemærkeret

sammen med det af ham anvendte afsætningssystem med det formål at gennemføre en kunstig opdeling af markederne?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Boehringer Ingelheim KG

(Sag C-72/94)

(94/C 120/16)

Ved kendelse afsagt den 27. januar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. februar 1994, har Bundesgerichtshof — Første Civile Afdeling — i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Boehringer Ingelheim Kg forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- a) Kan indehaveren af et med virkning for medlemsstat A internationalt registreret varemærke (IR-varemærke) efter EØF-traktatens artikel 36 med henvisning til sin varemærkeret forhindre, at en importør i medlemsstat A køber receptpligtige lægemidler, som varemærkeindehaveren i medlemsstat B har forsynet med IR-varemærket og bragt i omsætning dér under IR-varemærket, og bringer disse i omsætning i medlemsstat A i en af importøren udformet ydre emballage og ompakket i overensstemmelse med lægernes ordinationspraksis — som er den herskende i medlemsstat A og beror på en anbefaling fra centralorganisationer (bl.a. for den farmaceutiske industri) vedrørende behandlingsmæssigt korrekte pakningsstørrelser, men som afviger fra de i medlemsstat B på lovgivningsmæssigt grundlag beroende pakningsstørrelser — når der i denne emballage er indeholdt en originalpakning med originale blisterplader fra medlemsstat B samt yderligere nogle beskårne originale blisterplader, og når der i den nye emballage er en udskåret rude, hvorigennem man kan se IR-varemærket på den originale pakning, hvorved dér på den nye emballage ganske vist er en angivelse af, at emballering og salg er foretaget af importøren, men ingen angivelse af fabrikanten? Er det af betydning for besvarelsen af spørgsmålet, at den originale blisterplade på bagsiden indeholder en (i medlemsstat A fremmedsproget) angivelse af dagene i to uger i deres rækkefølge, som bliver ufuldstændig ved beskæringen af blisterpladen?
- b) Må det antages, at der foreligger en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater i den i EØF-traktatens artikel 36 forudsatte betydning, allerede når den omstændighed, at den nationale varemærkeret gøres gældende sammen med det af IR-varemærkeindehaveren anvendte afsætningssystem, objektivt fører til en opdeling af markederne mellem medlemsstaterne, eller kræves det hertil, at det godtgøres, at IR-varemærkeindehaveren anvender sin varemærkeret sammen med det af ham anvendte afsætningssystem med det formål at gennemføre en kunstig opdeling af markederne?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 27. januar 1994 af Bundesgerichtshof i sagen Eurim-Pharm Arzneimittel GmbH mod Farmitalia Carlo Erba GmbH

(Sag C- 73/94)

(94/C 120/17)

Ved kendelse afsagt den 27. januar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. februar 1994, har Bundesgerichtshof — Første Civile Afdeling — i sagen Eurim-Pharm-Arzneimittel GmbH mod Farmitalia Carlo Erba GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan indehaveren af et i medlemsstat A gældende varemærke efter EØF-traktatens artikel 36 med henvisning til sin varemærkeret forhindre, at en importør i medlemsstat A køber receptpligtige lægemidler af en virksomhed, der hører til den samme concern som varemærkeindehaveren, og som i medlemsstat B har forsynet lægemidlerne med varemærket samt bragt dem i omsætning dér under varemærket, ompakker disse i overensstemmelse med lægernes ordinationspraksis — som er den herskende i medlemsstat A og beror på en anbefaling fra centralorganisationer (bl.a. for den farmaceutiske industri) vedrørende behandlingsmæssigt korrekte pakningsstørrelser, men som afviger fra de i medlemsstat B foreskrevne pakningsstørrelser — og
  - a) bringer dem i omsætning i medlemsstat A i en af importøren udformet ydre emballage, når der i denne emballage er indeholdt en originalpakning med originale blisterplader fra medlemsstat B samt yderligere nogle originale blisterplader, og når der i den nye emballage er en udskåret rude, hvorigennem man kan se varemærket på den originale pakning, hvorved dér på den nye emballage ganske vist er en angivelse af, at emballering og salg er foretaget af importøren, men ingen angivelse af fabrikanten, eller
  - b) bringer dem i omsætning i medlemsstat A i den originale emballage fra medlemsstat B, der er forsynet med varemærket, når importøren ved hjælp af en påklæbet mærkat forsyner emballagen med sit firmanavn og yderligere oplysninger (chargenummer, holdbarhedsdato, registreringsnummer mv.) og indlægger en af en original blisterplade afskåret strimmel med fem piller?
2. Må det antages, at der foreligger en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstater i den i EØF-traktatens artikel 36, andet punktum, forudsatte betydning, allerede når den omstændighed, at den nationale varemærkeret gøres gældende sammen med det af varemærkeindehaveren anvendte afsætningssystem, objektivt fører til en opdeling af markederne mellem medlemsstaterne, eller kræves det hertil, at det godtgøres, at varemærkeindehaveren anvender sin varemærkeret sammen med det af ham anvendte afsætningssystem med det formål at bevirke en kunstig opdeling af markederne?

Sag anlagt den 25. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-75/94)

(94/C 120/18)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 25. februar 1994 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 2241/87 ⁽¹⁾ og af bestemmelsen under punkt 4.2.1 i bilag IV til forordning (EØF) nr. 2807/83 ⁽²⁾, idet den ikke har fastsat de strafferetlige eller administrative forskrifter, der er nødvendige som hjemmel til en effektiv forfølgning af de overtrædelser, som begås vedrørende forpligtelsen til, inden 48 timer, at indsende originalen af logbogen til myndighederne i den stat, hvor landingen er afsluttet.
2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Det fremgår af de førnævnte retsfor skrifter, når disse sammenholdes indbyrdes, at de kompetente myndigheder i medlemsstaterne er forpligtet til at anlægge straffesag eller træffe administrative foranstaltninger over for skipperen eller den ansvarshavende person på et fartøj, såfremt myndighederne under en kontrol eller en inspektion konstaterer, at de gældende regler vedrørende bevarelses- og kontrolforanstaltninger ikke er overholdt. De franske myndigheder bestrider ikke, at de gældende franske retsfor skrifter ikke indeholder nogen hjemmel til en effektiv forfølgning af de overtrædelser, som begås vedrørende forpligtelsen til, inden 48 timer, at indsende logbogen til myndighederne i den medlemsstat, hvor landingen afsluttes. Den bestemmelse, som skal udfylde den påtalte lakune, og som Kommissionen blev underrettet om allerede den 23. april 1993, er stadig ikke blevet vedtaget og meddelt Kommissionen.

⁽¹⁾ EFT nr. L 207 af 29. 7. 1987, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 276 af 10. 10. 1983, s. 1.

Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-76/94)

(94/C 120/19)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 1994 anlagt sag mod Den Franske Republik af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter artikel 21 i Rådets direktiv 91/494/EØF af 26. juni 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for handel inden for Fællesskabet med fersk fjerkrækød ⁽¹⁾ og for indførsel heraf fra tredjelande samt sine forpligtelser efter EF-traktatens artikel 5 og 189, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme dette direktiv og/eller ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser.
- Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er bindende for medlemsstaterne, som dermed er forpligtet til inden udløbet af den herfor fastsatte frist at træffe de nødvendige foranstaltninger til at gennemføre de til dem rettede direktiver i national ret og straks at give Kommissionen meddelelse herom. For det foreliggende direktivs vedkommende udløb fristen i henhold til direktivets artikel 21 den 21. maj 1992, og Frankrig har endnu ikke truffet de nødvendige gennemførelsesbestemmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. L 268 af 24. 9. 1991, s. 35.

Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-77/94)

(94/C 120/20)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 1994 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter Rådets direktiv 90/426/EØF af 26. juni 1990 om dyresundhedsmæssige betingelser for enhovede dyrs bevægelser og indførsel af enhovede dyr fra tredjelande ⁽¹⁾ og efter Rådets direktiv 91/174/EØF af 25. marts 1991 om de zootekniske og genealogiske betingelser for handel med racerene dyr ⁽²⁾ og om ændring af direktiv 77/504/EØF ⁽³⁾ og 90/425/EØF ⁽⁴⁾

samt sine forpligtelser efter EØF-traktatens artikel 5 og 189, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme disse direktiver og/eller ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser.

2. Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Er de samme som i sag C-76/94 ⁽⁵⁾. Fristerne for gennemførelsen af direktiverne udløb den 1. januar 1992.

⁽¹⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 42.

⁽²⁾ EFT nr. L 85 af 5. 4. 1991, s. 37.

⁽³⁾ EFT nr. L 206 af 12. 8. 1977, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 29.

⁽⁵⁾ Se side 10 i denne Tidende.

Sag anlagt den 28. februar 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik

(Sag C-78/94)

(94/C 120/21)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 28. februar 1994 anlagt sag mod Den Franske Republik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat sine forpligtelser efter fristbestemmelserne i nedennævnte direktiver samt EF-traktatens artikel 5 og 189, idet den ikke har vedtaget de love og administrative bestemmelser, som er nødvendige for at efterkomme

— Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽¹⁾

— Rådets direktiv 90/425/EØF af 26. juni 1990 om veterinærkontrol og zooteknisk kontrol i samhandelen med visse levende dyr og produkter inden for Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked ⁽²⁾

— Rådets direktiv 90/675/EØF af 10. december 1990 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for tredjelandsprodukter, der føres ind i Fællesskabet ⁽³⁾

— Rådets direktiv 91/496/EØF af 15. juli 1991 om fastsættelse af principperne for tilrettelæggelse af veterinærkontrollen for dyr, der føres ind i Fællesskabet fra tredjelande, og om ændring af direktiv 89/662/EØF, 90/425/EØF og 90/675/EØF ⁽⁴⁾

— Rådets direktiv 91/685/EØF af 11. december 1991 om ændring af direktiv 80/217/EØF om fællesskabsforanstaltninger til kontrol med klassisk svinepest ⁽⁵⁾

— Rådets direktiv 91/687/EØF af 11. december 1991 om ændring af direktiv 64/432/EØF, 72/461/EØF og 80/215/EØF for så vidt angår en række foranstaltninger med hensyn til klassisk svinepest ⁽⁶⁾ samt

— Rådets direktiv 91/688/EØF af 11. december 1991 om ændring af direktiv 72/462/EØF om sundhedsmæssige og veterinærpolitimæssige problemer i forbindelse med indførsel af kvæg, svin, får og geder samt fersk kød og kødprodukter fra tredjelande ⁽⁷⁾,

og/eller idet Den Franske Republik ikke har meddelt Kommissionen disse bestemmelser.

2. Den Franske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter

Er de samme som i sag C-76/94 ⁽⁸⁾. For nærværende direktivers vedkommende udløb de heri fastsatte frister for deres gennemførelse i national ret mellem den 31. december 1991 og den 1. juli 1992.

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 13.

⁽²⁾ EFT nr. L 224 af 18. 8. 1990, s. 29.

⁽³⁾ EFT nr. L 373 af 31. 12. 1990, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 268 af 24. 9. 1991, s. 56.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 16.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 18.

⁽⁸⁾ Se side 10 i denne Tidende.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 7. februar 1994 af Sozialgericht Frankfurt am Main i sagen Manuel Pinheiro mod Bundesanstalt für Arbeit

(Sag C-81/94)

(94/C 120/22)

Ved kendelse afsagt den 7. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 4. marts 1994, har Sozialgericht Frankfurt am Main, 22. afdeling, i sagen Manuel Pinheiro mod Bundesanstalt für Arbeit forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er artikel 27, stk. 1, i overenskomsten mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Den Portugisiske Republik af 6. november 1964 om social sikring, hvorefter en portugisisk statsborger, som er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, og som oppebærer arbejdsløshedshjælp, ikke ifølge Bundeskindergesetz har nogen ret til børnetilskud for sine børn, som er bosat i Portugal, i strid med artikel 72 til 74 i forordning (EØF) nr. 1408/71 ⁽¹⁾?

2. Er overenskomstens artikel 27, stk. 1, i strid med det ligebehandlingsprincip, som er omhandlet i artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71, jf. artikel 4, stk. 1, litra h)?
3. Har en portugisisk statsborger, som er bosat i Forbundsrepublikken Tyskland, og som oppebærer arbejdsløshedshjælp, herefter ikke desto mindre ifølge Bundeskindergeldgesetz ret til børnetilskud for sine børn, som er bosat i Portugal?

(¹) EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 8. februar 1994 af Oberlandesgericht Düsseldorf i sagen Andreas Mohringer mod Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

(Sag C-82/94)

(94/C 120/23)

Ved kendelse afsagt den 8. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. marts 1994, har Oberlandesgericht Düsseldorf i sagen Andreas Mohringer mod Centrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV, forelagt de Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Foreligger der en ifølge EØF-traktatens artikel 30 forbudt »kvantitativ indførselsrestriktion« eller en foranstaltning med tilsvarende virkning, såfremt det forbydes en apoteker og importør af lægemidler, der er hjemmehørende i en medlemsstat i Den Europæiske Union, at gøre reklame over for derværende læger med henblik på bestillinger af et ubegrænset antal intrauterine pessarer, som ikke er godkendt i medlemsstaten, og som apotekeren og importøren af lægemidler importerer fra en anden medlemsstat i Den Europæiske Union, hvor de må bringes i omsætning, eller såfremt det forbydes vedkommende at ekspedere sådanne bestillinger?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 21. februar 1994 af Landgericht Darmstadt i straffesagen mod 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer

(Sag C-83/94)

(94/C 120/24)

Ved kendelse afsagt den 21. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 7. marts 1994, har Landgericht Darmstadt, 13. Afdeling for Økonomisk Kriminalitet, i straffesagen mod 1. Peter Leifer, 2. Reinhold Otto Krauskopf, 3. Otto Holzer forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. a) Skal EØF-traktatens artikel 113 fortolkes således, at dens anvendelsesområde også omfatter nationale

regler om restriktioner i udførslen til tredjelande af varer, der både er beregnet til militære og civile formål (herefter benævnt varer med dobbelt formål), som omfattet af udførselslisten Del I A og af den 52. bekendtgørelse af 14. maj 1984 (Bundesanzeiger (tysk statstidende) 91/84), hvorved der er indføjet nr. 1710 i udførselslisten Del I C, og af den 56. bekendtgørelse om ændring af Aussenwirtschaftsverordnung (bekendtgørelse om udenrigshandelen, herefter benævnt AWV), hvorved der er indføjet § 5 a i AWV af 6. august 1984 (Bundesgesetzblatt (tysk lovtidende) 1984 I, s. 1079), samt den 53. bekendtgørelse om ændring af udførselslisten, hvorved der er indføjet Del I D i udførselslisten (Bundesgesetzblatt 1984 I, s. 1080)?

- b) Har derfor kun Fællesskabets institutioner kompetence til at indføre sådanne restriktioner i udførslen, medmindre der foreligger en bemyndigelse til den enkelte medlemsstat, eller de omfattes af de i EØF-traktaten fastsatte undtagelser?

Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende:

2. Skal EØF-traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), og artikel 224 samt artikel 11 i Rådets forordning (EØF) nr. 2603/69 af 20. december 1969 om fastlæggelse af en fælles udførselsordning (¹), senest ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3918/91 af 19. december 1991 (²), herefter benævnt udførselsforordningen) fortolkes således, at de tillader, at en medlemsstat undtagelsesvis gennemfører national lovgivning som den under spørgsmål 1 beskrevne om restriktioner i udførslen af varer med dobbelt formål til tredjelande?
3. Skal EØF-traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), og artikel 224 samt artikel 11 i udførselsforordningen fortolkes således, at de tillader, at medlemsstaterne gennemfører national lovgivning,
  - a) der pålægger ansøgeren om udførselstilladelse at oplyse sagen og bære den fulde bevisbyrde for, at varerne med dobbelt formål skal anvendes til civile formål, som betingelse for meddelelse af udførselstilladelsen?
  - b) er en sådan national lovgivning tilladt, såfremt udførselstilladelse allerede kan nægtes på grund af varernes objektive egnethed til militær anvendelse?
4. a) Skal artikel 1 i udførselsforordningen fortolkes således, at den deri regulerede frihed til udførsel også omfatter frihed fra krav om udførselstilladelse og fra nationale strafferetlige sanktioner i tilfælde af overtrædelse af de nationale regler om udførselstilladelse?
  - b) Udgør medlemsstaternes strafferetlige sanktioner en restriktion i udførselsfriheden i den af udførselsforordningens artikel 1 forudsatte betydning, som de enkelte medlemsstater ikke har kompetence til at fastsætte uden Fællesskabets institutioners bemyndigelse og da kun under forudsætning af, at der foreligger sådanne faktiske forhold, som der i udførselsforordningens artikel 11 gøres undtagelse for?
5. a) Skal EØF-traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), og artikel 224 samt artikel 11 i udførselsforordningen

fortolkes således, at de tillader, at den enkelte medlemsstat undtagelsesvis indfører en procedure for at opnå udførselstilladelse, hvoraf overtrædelse er strafbar, ikke af hensyn til medlemsstatens egen sikkerhed, men udelukkende for at hindre en væsentlig forstyrrelse af den fredelige sameksistens mellem nationerne, eller at forhindre, at den pågældende medlemsstats forbindelser med udlandet bliver væsentligt forstyrret (jf. bestemmelserne i § 7, stk. 1, nr. 2 og 3, i den tyske Aussenwirtschaftsgesetz, lov om udenrigsøkonomi, herefter benævnt AWG)?

- b) Skal EØF-traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), og artikel 224 samt artikel 11 i udførselsforordningen fortolkes således, at de tillader den enkelte medlemsstat undtagelsesvis at indføre straffebestemmelser, der belægger udførsel uden tilladelse af varer med dobbelt formål og POCl₃, der kan anvendes såvel militært som civilt, med straf, således som dette er fastsat i § 34, stk. 1, nr. 3, § 33, stk. 1, og § 7, stk. 1, i AWG sammenholdt med § 70, stk. 1, nr. 1, § 5, § 5 a, i AWG og udførselslistens del I A, C, nr. 1710, og D, som ændret den 14. maj 1984 og den 6. august 1984, og er sådanne straffebestemmelser, der også fastsætter frihedsstraf, overhovedet forenelige med proportionalitetsprincippet?
- c) Skal EØF-traktatens artikel 223, stk. 1, litra b), og artikel 224 samt artikel 11 i udførselsforordningen fortolkes således, at de tillader, at medlemsstaterne, i tilfælde af udførsel af varer med dobbelt formål uden tilladelse, idømmer straf allerede på grund af varernes objektive egnethed til militær anvendelse?
- d) Tillader fællesskabsretten kun straf ved en fornuftig sandsynlighed, begrundet i faktiske forhold, af, at de pågældende varer med dobbelt formål skal anvendes militært, og ved eksportørens kendskab dertil?
6. Såfremt spørgsmålene måtte besvares helt eller delvis benægtende:

Har EØF-traktatens artikel 113 og/eller artikel 1 i udførselsforordningen direkte virkning til gunst for den enkelte borger, således at EØF-traktatens artikel 113 og/eller artikel 1 i udførselsforordningen indeholder rettigheder for den enkelte borger i Fællesskabet, som de nationale domstole skal beskytte?

(¹) EFT nr. L 324 af 27. 12. 1969, s. 25.

(²) EFT nr. L 372 af 31. 12. 1991, s. 31.

Sag anlagt den 8. marts 1994 af Det Forenede Kongerige mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-84/94)

(94/C 120/25)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 8. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Det Forenede Kongerige ved Assistant Treasury Solicitor John E. Collins, som befuldmægtiget, bistået af

barrister Eleanor Sharpston, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Britiske Ambassade, 14, boulevard Roosevelt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Direktiv 93/104/EF (¹) annulleres.
2. Subsidiært annulleres følgende bestemmelser i direktiv 93/104/EF:
  - artikel 4 (pauser)
  - artikel 5, første punktum, (ugentlig hvileperiode)
  - artikel 5, andet punktum, (den ugentlige minimumshvileperiode omfatter i princippet søndagen)
  - artikel 6, nr. 2, (maksimalt 48 timers gennemsnitlig ugentlig arbejdstid, inklusive overarbejde)
  - artikel 7 (årlig betalt ferie af fire ugers varighed).
3. Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Inkompetence/manglende hjemmel

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at selv om arbejdstidsdirektiv selv angiver at være en foranstaltning til forbedring af sikkerhed og sundhed, der retmæssigt kunne støttes på EF-traktatens artikel 118 A, er det i realiteten ikke en sådan foranstaltning. Den regulering, der foretages ved det anfægtede direktiv, falder nemlig langt uden for rammerne af den kompetence, der er tillagt Rådet ved EF-traktatens artikel 118 A, sammenholdt med traktatens artikel 3 B, første punktum. Det Forenede Kongerige har derfor gjort gældende, at der ikke i denne artikel i traktaten er hjemmel til udstedelse af direktivet, og/eller at Rådet ikke havde kompetence til at træffe denne foranstaltning i henhold til denne bestemmelse.

Tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at foranstaltninger til at beskytte arbejdstagernes sundhed og sikkerhed, der træffes med hjemmel i EF-traktatens artikel 118 A, ikke lovligt kan gå videre end til at indføre mindstekrav med hensyn til disse forhold, og at fællesskabslovgiver skal tage særligt hensyn til proportionalitetsprincippet, således at foranstaltningerne ikke bliver mere vidtgående end nødvendigt for at opnå det ønskede mål. Det Forenede Kongerige har påpeget, at »rammedirektivet« (²) fuldt ud finder anvendelse på de områder, der dækkes af arbejdstidsdirektivet, og gør gældende, at det derfor ikke var ubetinget nødvendigt at udstede arbejdstidsdirektivet. Under hensyn til betingelserne i EF-traktatens artikel 118 A og/eller proportionalitetsprincippet og/eller subsidiaritetsprincippet har Det Forenede Kongerige gjort gældende, at Rådet handlede åbenbart retsstridigt ved til trods herfor at udstede arbejdstidsdirektivet.

Magtfordrejning

Arbejdstidsdirektivet omfatter en række foranstaltninger, der objektivt set er uden forbindelse med de angivne mål. Af denne grund har Det Forenede Kongerige gjort gældende, at

direktivet i det hele skal anses for behæftet med magtfordrejning, og at det derfor bør annulleres.

Tilsidesættelse af en væsentlig formforskrift

Det Forenede Kongerige har gjort gældende, at arbejdstidsdirektivet i strid med EF-traktatens artikel 190 er utilstrækkeligt begrundet. Det Forenede Kongerige har subsidiært gjort gældende, at direktivet er mangelfuldt begrundet.

(¹) Rådets direktiv 93/104/EØF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (herefter benævnt »arbejdstidsdirektivet«), EFT nr. L 307 af 13. 12. 1993, s. 18.

(²) Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet (EFT nr. L 183 af 29. 6. 1989, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. februar 1994 af Hof van Beroep, Bruxelles, i sagen VZW PIAGEME m.fl. mod BVBA Peeters

(Sag C-85/94)

(94/C 120/26)

Ved dom afsagt den 24. februar 1994, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. marts 1994, har Hof van Beroep, Bruxelles, i sagen VZW PIAGEME m.fl. mod BVBA Peeters forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er EØF-traktatens artikel 30 og artikel 14 i direktiv 79/112/EØF (¹), også når henses til EF-traktatens artikel 128 og 129 A, efter ændringerne ved traktaten om Den Europæiske Union, til hinder for, at en medlemsstat, for at sikre anvendelsen af et forbrugeren let forståeligt sprog, stiller krav om anvendelse af et sprog, som overvejende tales i det område, hvor produktet udbydes til salg, hvis anvendelsen af et andet sprog ikke derved udelukkes?
2. Skal der ved afgørelsen af, om en bestemt oplysning på en etiket er i overensstemmelse med udtrykket »et for køberen let forståeligt sprog« i artikel 14 i direktiv 79/112/EØF, udelukkende tages hensyn til alle oplysningerne på færdigvareemballagen i deres indbyrdes sammenhæng, eller kan der også tages hensyn til elementer, hvoraf man med rimelighed kan slutte, at forbrugeren har kunnet blive bekendt med produktet, f.eks. produktets store udbredelse eller omfattende oplysningskampagner?
3. Skal udtrykket »medmindre oplysningerne meddeles køberen på anden måde« i ovennævnte direktivs artikel 14 fortolkes således, at det begrebsmæssigt kun kan og skal angå det forhold, at oplysningerne på en etiket på et bestemt produkt skal være forståelige, eller kan det

også angå hele den konkrete sammenhæng, hvori et produkt udbydes til salg, forudsat at alle de i direktivets artikel 3 og artikel 4, stk. 2, fastsatte oplysninger meddeles på en forbrugeren let forståelig måde?

(¹) EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 24. december 1993 af College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen H. J. A. M. van Iersel, Uden, kurator i Pluimvee- en wildverwerkende industrie »De Venhorst« BV's konkursbo, Venhorst, mod Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij

(Sag C-86/94)

(94/C 120/27)

Ved dom afsagt den 24. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 9. marts 1994, har College van Beroep voor het bedrijfsleven i sagen H. J. A. M. van Iersel, Uden, kurator i Pluimvee- en wildverwerkende industrie »De Venhorst« BV's konkursbo, Venhorst, mod Staatssecretaris van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal artikel 3, stk. 1, i Rådets beslutning 88/408/EØF af 15. juni 1988 fortolkes således, at den der nævnte del af afgiften udelukkende skal betales for kød, som i det produktionsled, der ligger mellem slagtingen af dyret og oplagringen af kødet, faktisk udbenes eller opskæres, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at afgiften skal betales for alt det kød, som modtages i opskæringsvirksomheden, uanset om det dér underkastes nogen forarbejdning i form af udbening eller opskæring?

Såfremt bestemmelsen skal fortolkes på anden måde, hvad er da den korrekte fortolkning?

Sag anlagt den 14. marts 1994 af Rima Industrial SA (»RIMA«) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-88/94)

(94/C 120/28)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Rima Industrial SA (»RIMA«), Anel Rodoviário — KM 4.5, Bairro Novo das Indústrias, 30610 — Belo Horizonte, Minas Gerais, Brasilien, ved advokat Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat A. F. Brausch, 8, rue Zithe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Annullation af artikel 1, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 3359/93 (¹), hvorved der blev indført en antidumpingtold for sagsøgerens vedkommende.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for annullationspåstanden har sagsøgeren fremsat to anbringender:

1. Den undersøgelse, der førte til en indførelse af antidumpingtold for RIMA's vedkommende, blev iværksat i strid med artikel 7, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2423/88⁽²⁾, idet Kommissionen ikke forud for iværksættelsen af undersøgelsen var i besiddelse af tilstrækkelig dokumentation for dumping og skade for så vidt angår importen af ferrosilicium fra Brasilien.
2. Da RIMA ikke eksporterede ferrosilicium til Fællesskabet i undersøgelsesperioden, savnes der et gyldigt grundlag for at indføre antidumpingtold for RIMA's vedkommende, ikke mindst fordi det var fremgået af den oprindelige (og eneste gyldige) undersøgelse vedrørende RIMA's eksport af ferrosilicium til Fællesskabet, at der ikke i denne forbindelse skete nogen dumping.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3359/93 af 2. december 1993 om ændring af antidumpingforanstaltningerne vedrørende importen af ferrosilicium med oprindelse i Rusland, Kasakhstan, Ukraine, Island, Norge, Sverige, Venezuela og Brasilien, EFT nr. L 302 af 9. 12. 1993, s. 1.

⁽²⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, EFT nr. L 209 af 2. 8. 1988, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved beslutning truffet den 8. marts 1994 af Østre Landsret, i sagen Haahr Petroleum Ltd mod Aabenraa Havn m.fl., biintervenient: Trafikministeriet

(Sag C-90/94)

(94/C 120/29)

Ved beslutning truffet den 8. marts 1994, indgået til Domstolens justitskontor den 15. marts 1994, har Østre Landsret i sagen Haahr Petroleum Ltd mod Aabenraa Havn m.fl., biintervenient: Trafikministeriet, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal det særlige importtillæg på 40 % af den generelt opkrævede vareafgift anses for omfattet af EØF-Traktatens regler om Toldunionen, herunder artikel 9 til 13, eller artikel 95?
2. Skal EØF-Traktatens regler om Toldunionen, herunder artikel 9 til 13, eller artikel 95, forstås således, at det er uforeneligt med de nævnte bestemmelser at opkræve et særligt importtillæg på 40 % af den generelt opkrævede vareafgift, når importtillægget alene opkræves af varer, der kommer fra udlandet?

3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, under hvilke betingelser kan en sådan afgift da legitimeres ud fra en vederlagsbetragtning eller trafikpolitiske hensyn, jf. artikel 84, stk. 2?
4. Omfatter en eventuel uforenelighed med EØF-traktaten hele det særlige importtillæg, der opkræves efter Danmarks tiltrædelse af EØF-traktaten, eller alene den forøgelse af importtillægget, der har fundet sted efter det nævnte tidspunkt?
5. Såfremt det fastslås, at importtillægget er uforeneligt med fællesskabsretten, vil et eventuelt tilbagesøgningskrav da kunne være forældet efter nationale forældelsesregler med den hele eller delvise virkning, at importtillægget ikke kan søges tilbage?

Sag anlagt den 17. marts 1994 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Nederlandene

(Sag C-93/94)

(94/C 120/30)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 17. marts 1994 anlagt sag mod Kongeriget Nederlandene af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Thomas van Rijn, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremliis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Nederlandene har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler det i henhold til EØF-traktaten, idet det ikke inden for den fastsatte frist har sat de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme Rådets direktiv 90/667/EØF af 27. november 1990 om sundhedsmæssige bestemmelser for bortskaftelse, forarbejdning og afsætning af animalsk affald og for beskyttelse mod forekomst af patogener i foder fremstillet af dyr, herunder fisk, og om ændring af direktiv 90/425/EØF⁽¹⁾.
2. Kongeriget Nederlandene tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søagsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til EØF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, er medlemsstaterne forpligtet til at udstede de nødvendige love og administrative bestemmelser med henblik på gennemførelse inden den derfor fastsatte frist i national ret af direktiver, der er rettet til medlemsstaterne, og ufortøvet underrette Kommissionen om sådanne love og administrative bestemmelser. Skønt den i direktivet fastsatte frist til 31. december 1991 er udløbet, har Nederlandene stadig ikke sat de nødvendige bestemmelser i kraft.

⁽¹⁾ EFT nr. L 363 af 27. 12. 1990, s. 51.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 16. december 1993 af Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre i sagen Zoulika Krid mod Caisse Nationale d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Salariés

(Sag C-103/94)

(94/C 120/31)

Ved kendelse afsagt den 16. december 1993, indgået til Domstolens Justitskontor den 25. marts 1994, har Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale de Nanterre i sagen Zoulika Krid mod Caisse Nationale d'Assurance Vieillesse des Travailleurs Salariés, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Er det supplerende tilskud fra Den Nationale Solidaritetsfond, som er omhandlet i Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 ⁽¹⁾, alene forbeholdt statsborgere i EØF (bosat i Frankrig), eller kan det tillige ydes til algeriske statsborgere (bosat i Frankrig), enten på grundlag af artikel 39 i samarbejdsaftalen mellem EØF og Algeriet, eller/og på grundlag af EØF-forordningerne? Kan dette tilskud også udbetales til statsborgere fra lande, der har indgået en samarbejdsaftale om social sikring, som f.eks. Marokko og Tunesien?

⁽¹⁾ EFT nr. L 136 af 19. 5. 1992, s. 1.

Slettelse af sag C-249/91 ⁽¹⁾

(94/C 120/32)

Ved kendelse af 4. marts 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-249/91, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Franske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 307 af 27. 11. 1991.

Slettelse af sag C-30/92 ⁽¹⁾

(94/C 120/33)

Ved kendelse af 24. februar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-30/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale civile e penale di Torino), Regis SpA mod Amministrazione delle finanze dello Stato, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 64 af 13. 3. 1992.

Slettelse af sag C-155/92 ⁽¹⁾

(94/C 120/34)

Ved kendelse af 22. februar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-155/92 (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale della Spezia som et led i den frivillige retspleje efter begæring af Orlando Nalli), skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 152 af 17. 6. 1992.

Slettelse af sag C-290/93 ⁽¹⁾

(94/C 120/35)

Ved kendelse af 23. februar 1994 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-290/93, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik, skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EFT nr. C 198 af 22. 7. 1993.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

Vejledning for advokater og befuldmægtigede vedrørende den skriftlige forhandling for Retten i Første Instans, udfærdiget af justitssekretæren i medfør af artikel 18, stk. 2, i instruksen for justitssekretæren af 3. marts 1994

(94/C 120/36)

I. Formålet med den skriftlige forhandling

Den skriftlige forhandling for Retten har til formål at afgrænse sagen og at gøre dommerne bekendt med alle parternes krav, ved at dommerne oplyses om de relevante faktiske omstændigheder, parternes påstande

og deres anbringender og argumenter, således at de sættes i stand til at træffe afgørelse i sagen.

II. Præsentation og formulering af indlæggene

1. Indlæggene bør struktureres klart, og det er hensigtsmæssigt at lave overskrifter til de forskellige afsnit og nummerere underafsnittene fortløbende.

Hvis der er tale om lange indlæg, er det ønskeligt, at hvert afsnit indledes med et kort resumé af dets indhold, og at indlægget forsynes med en indholdsfortegnelse.

2. Da antallet af skriftlige indlæg, som parterne kan indgive, er begrænset (jf. artikel 47 i Rettens procesreglement), og da der kun under særlige omstændigheder kan fremsættes nye anbringender under sagens behandling (jf. procesreglementets artikel 48), anbefales det, at man allerede i det første indlæg (henholdsvis stævning og svarskrift) så fuldstændigt som muligt fremkommer med hele sin argumentation.
3. Eftersom dommerne ofte gør sig bekendt med indlæggene ved hjælp af oversættelser til et andet sprog, anbefales det, at formulere indlæggene i et enkelt, direkte og koncist sprog, hvilket letter oversættelsen, og at begrænse antallet af sider til det strengt nødvendige.
4. Man bør i indlæggene klart identificere de dokumenter, der henvises til, og sikre sig, at vigtige dokumenter findes i sagens akter. Identificeringen af dokumenterne bør ske ved, at man, hver gang der henvises til et dokument, anfører, hvilket indlæg dokumentet er fremlagt som bilag til, med angivelse af bilagets nummer i det pågældende indlægs bilagsfortegnelse. Det er ønskeligt, at samme dokument altid identificeres på samme måde under såvel den skriftlige som den mundtlige forhandling. At forsyne et indlæg med bilag, der allerede findes i sagens akter som bilag til et andet indlæg, medfører en overflødig forøgelse af akternes omfang og udgør en mulig kilde til forvirring.
5. Når der tages stilling til en anden parts argumenter, bør dette ske under henvisning til det relevante sidetal i den anden parts indlæg.

III. Stævningens struktur

1. Stævningen skal opfylde kravene i procesreglementets artikel 44. Den kan med fordel struktureres således:
  - 1) Angivelse af parterne

jf. procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra a) og b), og stk. 2.
  - 2) Nærmere oplysninger om sagens art

f.eks.: »annullationssøgsmål i henhold til EØF-traktatens artikel 173 til prøvelse af en beslutning fra [den pågældende institution] om ...«.

- 3) Fremstilling af de relevante faktiske omstændigheder

med henvisning til dokumenter og angivelse af bevismidler.
- 4) Eventuelle bemærkninger vedrørende formaliteten
- 5) En kort opregning af samtlige anbringender (søgsmålsgrunde), der gøres gældende
- 6) Redegørelse for argumentationen til støtte for hvert enkelt anbringende

eventuelt med henvisninger til Domstolens og Rettens relevante praksis.
- 7) Påstande

Påstandene formuleres i overensstemmelse med den domskonklusion, man ønsker, at Retten skal nå frem til (f.eks.: »1. Sagsøgtes beslutning af . . . annulleres; 2. Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger«). Formuleringen af påstandene bør ske under hensyntagen til EØF-traktatens artikel 176, og det tjener intet formål at gentage anbringender og argumenter i påstandene (man bør f.eks. undgå formuleringer som »... sagen antages til realitetsbehandling og der gives sagsøgeren medhold; det fastslås, at der er mangler ved begrundelsen for den omtvistede beslutning, og at den strider mod traktatens bestemmelser og proportionalitetsprincippet . . .«).

Hvad angår eventuelle påstande vedrørende sagens omkostninger skal der tages hensyn til procesreglementets artikel 87.

2. Med henblik på at lette udformningen af den i procesreglementets artikel 24, stk. 6, omhandlede meddelelse og for at sikre, at sagens genstand og søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter gengives korrekt, anbefales det, at stævningen vedlægges en kort sammenfatning af søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter og en indholdsfortegnelse.

IV. Fremlæggelse af bilag

1. Der kan fremlægges dokumenter som bilag til indlæg og processkrifter med henblik på at bevise eller belyse indholdet heraf. En ren og skær henvisning til et bilag kan imidlertid ikke erstatte fremstillingen af de faktiske omstændigheder, søgsmålsgrundene og argumenterne i selve indlægget eller processkriftet. Der kan kun fremlægges bilag, som er nævnt i indlæggene.
2. Opmærksomheden henledes på nødvendigheden af, at der fremlægges en bilagsfortegnelse som nævnt i artikel 43, stk. 4, i procesreglementet og i artikel 6, stk. 3, i instruksen for justitssekretæren. Man bør i denne fortegnelse anføre bilagets nummer, det pågældende dokumentes datering og art samt hvilken side i indlægget der danner grundlag

for fremlæggelsen af bilaget. En undernummering kan i visse tilfælde lette identificeringen af bilaget.

3. Man bør sørge for, at sagens akter ikke gøres unødigt omfattende, ved at der fremlægges for mange bilag, idet man under alle omstændigheder i selve indlægget bør gentage de afsnit og oplysninger i bilagene, der har virkelig betydning.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 3. marts 1994

i sag T-82/92, Manuel Cortes Jimenez m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — annullationssøgsmål — afgørelse om fastholdelse af en tidligere afgørelse — betingelser for adgang til en udvælgelsesprøve — uddannelse på universitetsniveau afsluttet med et eksamensbevis — uddannelse af kortere varighed gennemført i Spanien)

(94/C 120/37)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-82/92, Manuel Cortes Jimenez, Mariano de la Sen Cardenal, Dolores Inojal Capdevilla, Julian Perez Martin, Fernando Medina Fernandez, Angeles Hermosa Lopez og Carlos Arribas Negro, tjenestemænd i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokaterne Georges Vandensanden og Laure Levi, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 62, avenue Guillaume, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gianluigi Valsesia og Ana Maria Alves Vieira), hvori der er nedlagt påstand om annullation af de af udvælgelseskomitéerne for de almindelige udvælgelsesprøver KOM/A/720 og KOM/A/721 den 6. december 1991 truffne afgørelser om at fastholde afgørelserne om ikke at imødekomme sagsøgernes ansøgninger om at få adgang til disse udvælgelsesprøver samt om, at det fastslås, at sagsøgerne har krav på at blive opført på listen over ansøgere, der har adgang til de nævnte udvælgelsesprøver, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. P. Briët, og dommerne A. Saggio og H. Kirschner; justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González, den 3. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 300 af 17. 11. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 15. marts 1994

i sag T-100/92, Giuseppe La Pietra mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Tjenestemænd — overførsel af pensionsrettigheder — almindelige gennemførelsesbestemmelser til vedtægten — offentliggørelse — frist for indgivelse af begæringen — kendskab hertil — forældelsesfrist — princippet om god forvaltningsskik — omsorgspligt)

(94/C 120/38)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-100/92, Giuseppe La Pietra, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, ved advokat Lux Govaert, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Lucy Dupong, 14a, rue des Bains, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Gianluigi Valsesia og Ana Maria Alves Vieira), angående annullation af Kommissionens afslag af 12. august 1992 på at lade sagsøgeren overføre pensionsrettigheder, optjent under den nationale italienske ordning, til fællesskabsordningen, har Retten (Tredje Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne B. Vesterdorf og J. Biancarelli; justitssekretær: referent J. A. Andersen, den 15. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EFT nr. C 331 af 16. 12. 1992.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 17. marts 1994

i sag T-43/91, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — udvælgelseskomitéens sammensætning og sagkundskab — ligebehandling)

(94/C 120/39)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-43/91, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen, med bopæl i Hoeilaart (Belgien), ved advokat Gérard van der Wal, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31,

Grand-rue, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Joseph Griesmar og Paul Lafili), angående annullation af udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89, subsidiært af udvælgelseskomitéens afgørelse af 8. marts 1991 om ikke at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere for denne udvælgelsesprøve, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C. P. Briët; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere for udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89 annulleres.*
- 2) *I øvrigt frifindes sagsøgte.*
- 3) *Kommissionen betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 201 af 31. 7. 1991.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 17. marts 1994

i sag T-44/91, Carine Smets mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — udvælgelseskomitéens sammensætning og sagkundskab — ligebehandling)

(94/C 120/40)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-44/91, Carine Smets, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen, med bopæl i Overijse (Belgien), ved advokat Gérard van der Wal, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Joseph Griesmar og Paul Lafili), angående annullation af udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89, subsidiært af udvælgelseskomitéens afgørelse af 8. marts 1991 om ikke at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere for denne udvælgelsesprøve, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C. P. Briët; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Udvælgelseskomitéens afgørelse om ikke at opføre sagsøgeren på listen over egnede ansøgere for udvælgelsesprøve KOM/LA/2/89 annulleres.*
- 2) *I øvrigt frifindes sagsøgte.*
- 3) *Kommissionen betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 201 af 31. 7. 1991.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 17. marts 1994

i sag T-51/91, Paul Edwin Hoyer mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — afskedigelse)

(94/C 120/41)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-51/91, Paul Edwin Hoyer, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen, boende i Hoeilaart (Belgien), ved advokat Gérard van der Wal, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Joseph Griesmar og Paul Lafili), angående annullation af den ved skrivelse af 11. marts 1991 fra Kommissionens generaldirektør for personale og administration meddelte opsigelse af sagsøgerens kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C. P. Briët; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 11. marts 1991, om at opsig hans kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat annulleres.*
- 2) *Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.*

(¹) EFT nr. C 205 af 6. 8. 1991.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

(Fjerde Afdeling)

den 17. marts 1994

i sag T-52/91, Carine Smets mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Midlertidigt ansatte — intern udvælgelsesprøve — afskedigelse)

(94/C 120/42)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-52/91, Carine Smets, tidligere midlertidigt ansat ved Kommissionen, med bopæl i Overijse (Belgien), ved advokat

Gérard van der Wal, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Joseph Griesmar og Paul Lafili), angående annullation af den ved skrivelse af 11. marts 1991 fra Kommissionens generaldirektør for personale og administration meddelte opsigelse af sagsøgerens kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat, har Retten (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, C. W. Bellamy, og dommerne H. Kirschner og C. P. Briët; justitssekretær: H. Jung, den 17. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 11. marts 1991, om at opsigelse hendes kontrakt om ansættelse som midlertidigt ansat annulleres.*
- 2) *Kommissionen betaler sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.*

(¹) EFT nr. C 205 af 6. 8. 1991.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. marts 1994

i sag T-8/93, Michelle Huet mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemand — ægtefællens dødsfald — børnepension i henhold til vedtægtens artikel 80, stk. 4, og artikel 37, stk. 5, i ordningen for øvrige ansatte — dødsfald indtruffet efter indtræden i Fællesskabernes tjeneste)

(94/C 120/43)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-8/93, Michelle Huet, midlertidigt ansat ved Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, Bleid (Luxembourg), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Jean-Marie Steiner og Jan Inghelram), hvori der er nedlagt påstand om annullation af Revisionsrettens afslag på at yde børnepension for sagsøgerens børn, har Retten (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, A. Kalogeropoulos, og dommerne D. Barrington og K. Lenaerts; justitssekretær: H. Jung, den 23. marts 1994 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Sagsøgte frifindes.*
- 2) *Hver part betaler sine omkostninger.*

(¹) EFT nr. C 48 af 19. 2. 1993.

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 11. marts 1994

i sag T-589/93 R, Susan Ryan-Sheridan mod Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (94/C 120/44)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-589/93 R, Susan Ryan Sheridan, Dublin, ansat ved Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene, ved advokat Luc Misson og advokat Marc-Albert Lucas, Liège, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Evelyne Korn, 21, rue de Nassau, mod Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (befuldmægtiget: John McColgan, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles), angående en påstand, dels om udsættelse af:

- sagsbehandlingen i forbindelse med meddelelsen om en ledig stilling som fuldmægtig med ansvar for udgivelser (A7/A6), offentliggjort den 28. september 1993, og meddelelsen om begrænset udvælgelsesprøve («restricted competition») A7/PMP, offentliggjort samme dag, med henblik på besættelsen af denne stilling
- afgørelsen af 22. november 1993, hvorved direktøren for instituttet udelukkede sagsøgeren fra videre deltagelse i proceduren i forbindelse med besættelse af den pågældende stilling
- ansættelseskomitéens afgørelse, hvorefter sagsøgeren ikke var tilstrækkeligt kvalificeret og ikke havde tilstrækkelig erfaring inden for de forskellige særlige områder af relevans for den ledige stilling til at blive indkaldt til samtale,

dels om, at det pålægges den sagsøgte midlertidigt at stille alle videre skridt i den igangværende ansættelsesprocedure i bero, har Rettens præsident den 11. marts 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
2. *Afgørelse om sagens omkostninger udsættes.*

KENDELSE AFSAGT AF PRÆSIDENTEN
FOR RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 11. marts 1994

i sag T-56/94 R, Raffaele de Santis mod Kommissionen for
De Europæiske Fællesskaber

(94/C 120/45)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive
offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag T-56/94 R, Raffaele de Santis, tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokaterne Jean-Noël Louis og Véronique Leclercq, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Gianluigi Valsecia), hvori der er fremsat begæring om, at der træffes bestemmelse om en udsættelse af proceduren med henblik på besættelsen af stillingen som chef for den administrative enhed VI.D.1, »Mejeriprodukter«, i Kommissionen, der blev indledt ved offentliggørelsen af meddelelsen om ledige stillinger nr. 44 af 16. december 1993, har Rettens præsident den 11. marts 1994 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

1. *Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.*
2. *Afgørelse om sagens omkostninger udsættes.*

Sag anlagt den 23. februar 1994 af Bundesverband der Bilanzbuchhalter eV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-84/94)

(94/C 120/46)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Bundesverband der Bilanzbuchhalter eV, Bonn, ved advokat dr. Joachim Müller, Brienner Straße 11, München (Forbundsrepublikken Tyskland)

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 14. december 1993, som blev meddelt sagsøgeren den 17. december 1993, annulleres, idet den er udtryk for tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 155 og artikel 3 i forordning nr. 17/62, sammenholdt med EF-traktatens artikel 5 og 59 samt artikel 90, stk. 1, og artikel 86.

Søgmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagen er anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning om ikke — i henhold til EF-traktatens artikel 155, sammenholdt

med EF-traktatens artikel 169 samt artikel 3 i forordning nr. 17/62 og EF-traktatens artikel 90, stk. 1, og artikel 86 — at gribe ind over for bestemmelserne i den tyske Steuerberatungsgesetz.

Sagsøgerens klage, som Kommissionen har afvist, vedrørte Steuerberatungsgesetz' § 1 og 3, hvorefter privilegerede erhvervsgrupper har eneret med hensyn til tjenesteydelser på det skatteretlige område. Sagsøgerens medlemmer såvel som »Bilanzbuchhalter«⁽¹⁾ i samtlige medlemsstater afskæres herved fra at levere tjenesteydelser og holdes uden for konkurrencen. Dette er i strid med den frie udveksling af tjenesteydelser, jf. EF-traktatens artikel 59, samt med konkurrencereglerne i EF-traktatens artikel 86 og 90.

Kommissionen har ved sin passivitet tilsidesat sine forpligtelser ifølge EF-traktatens artikel 155. Yderligere har Kommissionen begået magtfordrejning og tilsidesat artikel 3 i forordning nr. 17/62.

⁽¹⁾ O.a.: Bogholdere/revisorer, der har gennemgået en særlig uddannelse afsluttet med en eksamen.

Sag anlagt den 23. februar 1994 af Eugénio Branco Lda mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-85/94)

(94/C 120/47)

(Processprog: portugisisk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 23. februar 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af anpartselskabet Eugénio Branco Lda, Rua Rodrigo da Fonseca nr. 9, Lissabon, ved advokat dr. Bolota Belchior, Avenida da República nr. 885-2°, Vila Nova de Gaia, medlem af Ordem dos Advogados do Conselho distrital i Porto, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet »Faltz & Associés«, dr. Jacques Schroeder, 6, rue Heine, Luxembourg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning, der blev meddelt sagsøgeren den 17. december 1993, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er et portugisisk anpartselskab, som organiserede og afholdt uddannelsesforanstaltninger for ledende ansatte, har anfægtet Kommissionens afslag på at lade Den Europæiske Socialfond finansiere visse udgifter i forbindelse med disse uddannelsesforanstaltninger.

Sagsøgeren har for det første gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse af traktatens artikel 190, for så vidt som den

anfægtede beslutning ikke angiver nogen som helst grunde, der gør det muligt at udlede begrundelsen for afslaget.

Sagsøgeren har anført, at den pågældende beslutning tilsidesætter den i sagen gældende forordning, dels fordi den portugisiske stat ikke blev givet lejlighed til at fremkomme med sine bemærkninger, hvilket udgør en tilsidesættelse af artikel 6 i forordning (EØF) nr. 2950/83, dels fordi sagsøgeren altid omhyggeligt har overholdt de krav med hensyn til forvaltning, der fremgår af forordningen og af Rådets afgørelse 83/516/EØF.

Sagsøgeren hævder, at der endvidere er sket tilsidesættelse af velerhvervede rettigheder, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet, idet Kommissionen, da den vedtog den anfægtede beslutning, i forhold til sagsøgeren nedsatte det tilskud, som Den Europæiske Socialfond oprindeligt havde bevilget, til det halve.

Sag anlagt den 1. marts 1994 af Michael Becker mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-93/94)

(94/C 120/48)

(Processprog: tysk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 1. marts 1994 anlagt sag mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber af Michael Becker, ved advokat Roy Nathan, 18, rue de Glacis, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg på dennes kontor.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Revisionsretten tilpligtes at ophæve afgørelsen af 2. december 1993 og at foretage en fornyet indplacering af sagsøgeren på løntrin under anvendelse af den ændrede affattelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 32, som blev vedtaget med Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 3947/92 af 21. december 1992.
- Revisionsretten tilpligtes at betale alle sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren blev ansat ved Revisionsretten den 1. september 1981 som midlertidig ansat i lønklasse A4. Siden den 17. oktober 1983 har han været midlertidigt ansat i lønklasse A7, 3. løntrin. Den 18. oktober 1984 blev han udnævnt til tjenstemand på grundlag af en udvælgelsesprøve. Med virkning fra dette tidspunkt blev han på ny indplaceret i lønklasse A7, 3. løntrin.

Den ansøgning, som sagsøgeren indgav efter at tjenstemandsvedtægtens artikel 32 var blevet ændret ved forordning nr. 3947/92 af 21. december 1992, og hvori han anmodede (EØF, Euratom, EKSF) om, at hans indplacering

på løntrin blev taget op til fornyet overvejelse, blev afslået ved skrivelse af 2. juni 1993. Også hans klage over denne skrivelse blev afvist den 2. december 1993. Sagen vedrører denne afvisning af klagen.

Ifølge sagsøgeren foreligger der en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet i henhold til tjenstemandsvedtægtens artikel 5, stk. 3. Han anfører, at visse tjenstemænd i Revisionsretten diskrimineres i forhold til de tjenstemænd, hvis indplacering på løntrin er sket i overensstemmelse med den ændrede affattelse af artikel 32. Sagsøgeren er stadig på 3. løntrin i lønklasse A7 på grund af den nye indplacering, han blev tildelt ved udnævnelsen til tjenstemand, selv om han har over 18 års faglig erfaring i kategori A. I modsætning til Revisionsretten har ansættelsesmyndigheden ved Domstolen og Kommissionen i overensstemmelse med deres omsorgspligt over for de ansatte tjenstemænd draget den korrekte slutning af den ændrede affattelse af tjenstemandsvedtægtens artikel 32, nemlig at institutionerne af egen drift burde tage løntrinnene for samtlige berørte tjenstemænd op til fornyet overvejelse og forbedre disses indplacering. Den administrative praksis, som Revisionsretten selv følger, modbeviser i øvrigt, at indplaceringen på løntrin kun foretages på ét bestemt tidspunkt, nemlig ved ansættelsen som tjenstemand.

Desuden anfører sagsøgeren, at omsorgsplikten er tilsidesat, fordi Revisionsretten ved sin afgørelse ikke har taget tilstrækkeligt hensyn til sagsøgerens interesser og ikke har foretaget den nødvendige interesseafvejning.

Sag anlagt den 9. marts 1994 af Dimitrios Coussios mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-97/94)

(94/C 120/49)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 9. marts 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Dimitrios Coussios, Bruxelles, ved advokat Georges A. Sakellaropoulos, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Aloyse May, 31, Grand-rue.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens stiltiende afvisning af den klage, sagsøgeren indgav den 11. august 1993, annulleres.
- Den af ansættelsesmyndigheden udfærdigede bedømmelsesrapport for perioden 1. juli 1989 — 30. juni 1991 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at udfærdige en ny bedømmelsesrapport for den pågældende periode.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb svarende til tre års løn som erstatning for den økon-

omiske og ikke-økonomiske skade, som bedømmelsesrapporten har påført og stadig påfører ham.

- Det tages til efterretning at sagsøgeren forbeholder sig ret til senere at fremsætte erstatningskrav over for Kommissionen, der støttes på tjenstemandsvedtægtens artikel 24, stk. 2.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har anfægtet de vurderinger i bedømmelsesrapporten for den pågældende periode, der vedrører påståede vanskeligheder i samarbejdet med såvel kolleger som visse eksterne organisationer.

Sagsøgeren har anført, at bedømmelsesrapporten er i strid med vedtægtens artikel 43, idet den burde have været udfærdiget og meddelt sagsøgeren inden den 30. november efter referenceperiodens udløb, mens den første bedømmer først den 22. maj 1992 udfærdigede rapporten.

Med hensyn til de nævnte vurderinger har sagsøgeren også påberåbt sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 og 26. Kommissionen har i denne forbindelse begået en åbenbar skønsfejl.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-99/94)

(94/C 120/50)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Asociación Española de Empresas de la Carne (ASOCARNE) ved advokat Paloma Llanaza González, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Loesch & Wolter, 11, rue Goethe.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Rådets direktiv 93/118/EF af 22. december 1993 annulleres i det omfang, det ændrer direktiv 85/73/EØF om finansiering af sundhedsmæssig undersøgelse og kontrol af fersk kød og fjerkrækød ⁽¹⁾
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter gyldigheden af direktiv 93/118/EØF i det omfang, det ved direktivet under henvisning til bestemmelserne i direktiverne 85/73/EØF og 88/409/EØF samt beslutning 88/408/EØF fastsættes, at medlemsstaterne skal opkræve en afgift på tidspunktet for slagtingen af kvæg,

svin eller geder mm. Ifølge direktiv 85/73/EØF skal beløbet på denne afgift svare til de faktiske omkostninger i forbindelse med undersøgelsen og kontrollen, men ved direktiverne 88/409/EØF og 93/118/EØF er afgiften fastsat som et fast beløb.

Om sin søgsmålsinteresse anfører sagsøgeren, at den anfægtede retsakt reelt udgør en beslutning, idet det klart fremgår af den omstændighed, at beslutning 88/408/EØF udtrykkeligt blev ophævet med virkning fra den 1. januar 1994, og at den blev afløst af bilaget til direktiv 93/118/EØF, som trådte i kraft inden resten af direktivet, for at tidspunktet for bilagets ikrafttrædelse og for beslutningens ophævelse kunne falde sammen, at bilaget reelt har karakter af en beslutning.

Vedrørende realiteten anfører sagsøgeren, at den anfægtede afgift ud over at være i strid med den spanske forfatning og med spansk skatte- og afgiftsret, savner fornødent retsgrundlag i den primære EF-ret, idet EF-traktatens artikel 43 ganske vist indeholder grundlag for iværksættelse af en fælles landbrugspolitik, men der ikke ved traktatens artikel 99 er tillagt Fællesskabet de fornødne beføjelser på skatte- og afgiftsområdet til at fastsætte omfanget og karakteren af en afgift, som skal udgøre det eneste middel til finansiering af de pågældende tjenesteydelser på landbrugsområdet.

Desuden er Rådets retsakter efter sagsøgerens opfattelse behæftet med et åbenbart fejlskøn, idet de ikke er baseret på en tilstrækkelig detaljeret analyse af produktionsomkostningerne og opbygningen af veterinærsektoren i de enkelte medlemsstater.

⁽¹⁾ EFT nr. L 340 af 31. 12. 1993, s. 15.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af A. J. Dubbelhuis m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-101/94)

(94/C 120/51)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af A. J. Dubbelhuis, Aalden (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af M. J. Scheele m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-102/94)

(94/C 120/52)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af M. J. Scheele, Mensingeweer (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af G. J. M. Frieling m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-103/94)

(94/C 120/53)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af G. J. M. Frieling, Deurningen (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af H. Rozema og B. L. van der Wijk mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-104/94)

(94/C 120/54)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af H. Rozema, Niehove (Nederlandene), og B. L. van der Wijk, Boelenslaan (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J.

Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

(EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.

— Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 11. marts 1994 af R. og F. Visser m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-106/94)

(94/C 120/56)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 11. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af R. og F. Visser, Oosterbierum (Nederlandene), m.fl., ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgerne erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgernes søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter er i det store hele de samme som i sag C-104/89 og C-37/90, Mulder og Heinemann mod Rådet og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Sag anlagt den 10. marts 1994 af W. Talsma mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-105/94)

(94/C 120/55)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 10. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af W. Talsma, Ternaard (Nederlandene), ved advokat med møderet for Nederlandenes Hoge Raad H. J. Bronkhorst og advokat E. H. Pijnacker Hordijk, Amsterdam, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Frieden, 62, avenue Guillaume.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren et nærmere bestemt beløb med rente 8 % p.a. fra den 19. maj 1992 til betaling sker.
- Fællesskabet tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning med et beløb, som Retten finder passende, dog mindst svarende til det beløb, der følger af Rådets forordning

Sag anlagt den 15. marts 1994 af Christina Kik mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-107/94)

(94/C 120/57)

(Processprog: nederlandsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 15. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Christina Kik, Haag, ved advokat G. L. Kooy, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat N. Decker, 16, avenue Marie-Thérèse.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Der gives sagsøgeren medhold.
- Det fastslås følgelig, at
  - Rådet skal ændre sin urigtige beslutning om at udelukke det nederlandske sprog som officielt arbejdsprog ved Harmoniseringskontoret («varemærkekontoret»), og at
  - Harmoniseringskontoret i Alicante, Spanien, ikke påbegynder arbejdet, eller ikke lader det påbegynde, før Rådet har ændret sin urigtige beslutning i forordning (EØF) nr. 40/94.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har rejst indsigelse mod, at nederlandsk ikke er angivet som et af Harmoniseringskontorets officielle arbejdsprog i artikel 115 i Rådets forordning (EØF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker.

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremsat følgende søgsmålsgrunde:

1. Tilsidesættelse af artikel 1 i Rådets forordning nr. 1 af 1. oktober 1958 om den ordning, der skal gælde for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på det sproglige område, hvori nederlandsk er anført som officielt arbejdsprog.
2. Tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 6, idet omkostningsaspektet ved den af Rådet truffene beslutning bringer den i stk. 2 fastsatte finansielle stabilitet i fare.
3. Tilsidesættelse af forbuddet i EØF-traktatens artikel 7 mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
4. Tilsidesættelse af EØF-traktatens artikel 85:
  - a) Den anfægtede ordning fører til konkurrenceforvridning for varemærkeagenter.
  - b) Det forhold, at ansøgninger indgivet på nederlandsk til Harmoniseringskontoret skal oversættes, kan på grund af den dertil krævede tid få skadelige virk-

ninger for dem, der indgiver ansøgninger på nederlandsk.

- c) Nederlandske virksomheder, som f.eks. vil rejse indsigelse, må derfor lade de nødvendige dokumenter oversætte. Herved begunstiges de virksomheder, som (fortsat) kan anvende deres eget sprog, i konkurrencemæssig henseende.

Sagsøgeren har endelig anført, at hun er umiddelbart og individuelt berørt af Rådets beslutning, da hun allerede igennem flere år har virket som advokat og fuldmægtig i varemærkesager.

Sag anlagt den 16. marts 1994 af Elena Candiotte mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-108/94)

(94/C 120/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 16. marts 1994 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Elena Candiotte, Jambes (Belgien), ved advokat Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson, 1, rue Gleener.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold som nedenfor anført:
- Det fastslås, at proceduren ved udvælgelsen af ansøgerne i forbindelse med kunstnerkonkurrencen har været retsstridig, hvorfor der træffes bestemmelse om annullation af:
  - beslutning om ikke at give sagsøgeren adgang til anden etape af den kunstnerkonkurrence, som Rådet afholdt med henblik på erhvervelse af kunstværker til sin nye bygning i Bruxelles
  - beslutningen om at overlade det til hver enkelt national arbejdsgruppe at forhåndsudvælge ansøgninger alene fra kunstnere med bopæl i den pågældende medlemsstat uden inddragelse af ansøgninger fra ansøgere med bopæl i andre medlemsstater
  - beslutningen om vilkårligt at fastsætte det antal kunstnere, som kunne forhåndsudvælges af hver medlemsstat, til tre
  - beslutningen om udfærdigelse af listen over de kunstnere, der skulle have adgang til anden etape af konkurrencen, idet denne beslutning blev truffet, uden at udvælgelsesudvalget selv havde foretaget nogen sammenlignende bedømmelse af de indkomne ansøgninger fra ansøgere, og end ikke havde foretaget nogen bedømmelse af ansøgningerne fra de kunstnere, der var blevet forhåndsudvalgt af de nationale arbejdsgrupper.

— Rådet tilpligtes at betale sagsøgeren en symbolsk erstatning på 1 ECU for den af hende lidte skade samt sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med behandlingen af begæringen om foreløbige forholdsregler.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, der er kunstner, og som deltog i den konkurrence, som Rådet afholdt med henblik på »at indhente forslag til kunstværker, der kan integreres harmonisk i den nye bygning til Rådet, der er under opførelse i Bruxelles«, anfægter den måde, konkurrencen blev afholdt på.

Sagsøgeren gør herved gældende, at det stred mod de regler, som udvælgelsesudvalget i forbindelse med konkurrencen skulle iagttage, at udvalget overlod det til hver enkelt national arbejdsgruppe at foretage udvælgelsen af vedkommende kunstnere med bopæl i den pågældende medlemsstat uden inddragelse af ansøgninger fra ansøgere med bopæl i andre medlemsstater, idet udvalget endvidere vilkårligt fastsatte det antal kunstnere, som kunne forhåndsudvælges af hver medlemsstat, til tre.

Det var herudover retsstridigt, at udvalget traf beslutning om, at sagsøgerens ansøgning ikke kunne komme i betragtning, uden at 14 af dets 15 medlemmer havde foretaget nogen bedømmelse af ansøgningen.

Udvalget satte sig dermed ud over, at der overhovedet var tale om en konkurrence, hvilket netop må indebære, at der rent faktisk foretages en sammenlignende bedømmelse af samtlige ansøgninger og udarbejdes en prioriteret liste over egnede ansøgere.

Sag anlagt den 18. marts 1994 af Beatriz Sánchez Mateo mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber
(Sag T-110/94)
(94/C 120/59)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er den 18. marts 1994 anlagt sag mod Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber af Beatriz Sánchez Mateo ved advokat Antonio Creus, Barcelona, og advokat Ramón García-Gallardo, Burgos.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens stiltiende klageafvisning som følge af manglende svar på sagsøgerens klage, indgivet den 20. august 1993 i medfør af vedtægtens artikel 90, annulleres.
- Det fastslås, at Beatriz Sánchez har krav på, at Kommissionen med tilbagevirkende kraft forhøjer de månedlige overførsler i danske kroner til hendes boligopsparingskonto, som hun har ansøgt om, svarende til 35 % af hendes månedlige nettoløn.

— Kommissionen tilpligtes at betale følgende beløb:

— 119 098 dkr., som ikke er blevet overført til sagsøgeren siden november 1992.

— Subsidiært tilpligtes Kommissionen at betale 114 421 bfr., hvilket er det beløb i belgiske francs, der svarer til det ikke modtagne merbeløb i danske kroner, der fremkommer ved anvendelse af den herfor gældende justeringskoefficient fra det tidspunkt, da Kommissionen burde have forhøjet beløbet på overførslerne til Beatriz Sánchez' boligopsparingskonto lydende på danske kroner.

— 8 % i morarenter af de beløb, som er undladt overført.

De anførte beløb tilpasses på tidspunktet for afsigelsen af Rettens dom.

— Kommissionen tilpligtes at betale procesrente fra datoen for dommens afsigelse, såfremt dette er gunstigere for sagsøgeren, indtil den faktiske erlæggelse af beløbene.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren, som er tjenestemand ved Kommissionen for Det Europæiske Fællesskab, anfægter et afslag på hendes ansøgning om at få overført en del af hendes månedlige nettoløn til en boligopsparingskonto i danske kroner samt en senere ansøgning om forhøjelse af dette beløb.

Sagsøgeren anfører i denne forbindelse, at begge ansøgninger blev indgivet dels forud for ikrafttrædelsestidspunktet for Kommissionens interne retningslinjer af 31. juli 1993 om gennemførelsesbestemmelserne til ordningen om overførsler, dels forud for det tidspunkt, hvor Kommissionen som en forebyggende foranstaltning besluttede at suspendere overførslerne.

Sagsøgeren gør for det første gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, idet hendes situation ikke adskiller sig fra sagsøgernes i sag T-48/93, som imidlertid har bevaret deres rettigheder, idet Kommissionen har godkendt, at der indføres en overgangsperiode indtil den 31. december 1997. De omhandlede overførsler er endvidere i fuld overensstemmelse med EF's regler for tjenestemænd, in casu artikel 17 i vedtægtens bilag VII, samt med Kommissionens ordning om de nærmere bestemmelser for overførsler af en del af tjenestemændenes lønninger.

Sagsøgeren anfører endvidere, at Kommissionen har tilsidesat sin bistandspligt over for tjenestemændene i henhold til vedtægtens artikel 24, idet de omhandlede overførsler udgør en del af hendes egen løn.

Endelig anfører sagsøgeren, at vedtægtens artikel 25, stk. 2, er tilsidesat, idet den anfægtede afgørelse er truffet i strid med princippet om, at EF-institutionernes retsakter skal begrundes.

Sag anlagt den 18. marts 1994 af Giovanni Ouzounoff Popoff mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-111/94)

(94/C 120/60)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 18. marts 1994 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Giovanni Ouzounoff Popoff ved advokat Antonio Creus, Barcelona, og advokat Ramón García-Gallardo, Burgos.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens stiltiende klageafvisning som følge af manglende svar på sagsøgerens klage, indgivet den 20. august 1993 i medfør af vedtægtens artikel 90, annulleres.
- Det fastslås, at Giovanni Ouzounoff har krav på, at Kommissionen med tilbagevirkende kraft forhøjer de månedlige overførsler i danske kroner til hans boligopsparingskonto, som han har ansøgt om, svarende til 35 % af hans månedlige nettoløn.
- Kommissionen tilpligtes at betale følgende beløb:

- 216 229 dkr., som ikke er blevet overført til sagsøgeren siden november 1992.

- Subsidiært tilpligtes Kommissionen at betale 207 257 bfr., hvilket er det beløb i belgiske francs, der svarer til det ikke modtagne merbeløb i danske kroner, der fremkommer ved anvendelse af den herfor gældende justeringskoefficient fra det tidspunkt, da Kommissionen burde have forhøjet beløbet på overførslerne til Giovanni Ouzounoff Popoff's boligopsparingskonto lydende på danske kroner.

- 8 % i morarenter af det beløb, som er undladt overført.

De anførte beløb tilpasses på tidspunktet for afsigelsen af rettens dom.

- Kommissionen tilpligtes at betale procesrente fra datoen for dommens afsigelse, såfremt dette er gunstigere for sagsøgeren, indtil den faktiske erlæggelse af beløbene.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgerens anfægter afslaget på to ansøgninger om forhøjelse af beløbet på overførslen af en del af hans månedlige nettoløn til en boligopsparingskonto i danske kroner.

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag T-110/94.
